

Moon

ขึ้น 15 ค่ำ เดือน 10

“เอม เราเข้ามาที่นี่ดี๊ๆ แบบนี้ โรงแรมเขาจะไม่ว่าเอาหรือ”

คนที่เพิ่งมาถึงว่าเสียงไม่ดังไปกว่ากระซิบ

ที่อริสราจะกังวลก็คงไม่แปลก เพราะที่นี่คือทำน้ำของโรงแรมวันซ์-ริวา โรงแรมหรูระดับห้าดาวริมแม่น้ำเจ้าพระยา ที่เธอและเอมมาลินเพื่อนซี้ มักจะมานั่งชิมซบบรรยากาศผ่อนคลายพร้อมกับกินเค้กอร่อยๆ จากริวา คาเฟ่ ซึ่งเป็นโชนคาเฟ่เล็กๆ ของโรงแรมแห่งนี้อยู่บ่อยๆ จนกลายเป็นหนึ่งในที่นัดหมายประจำของสองสาวไปแล้ว

บ่อยครั้งเวลาที่พวกเขาเจอเรื่องแย่ๆ ก็มักจะมาปลดปล่อยความเสียใจที่ทำน้ำแห่งนี้ มันคงเป็นเพราะบรรยากาศที่ผ่อนคลาย สายลมโกรกที่เหมือนจะหอบเอาความทุกข์ไปจากใจได้ เป็นบรรยากาศที่ทำให้รู้สึกดีขึ้นได้อย่างน่าประหลาด

แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาไม่เคยเข้ามาในยามวิกาลแบบนี้!

ก็แน่ละ เพราะนอกจากร้านประจำจะไม่เปิดแล้ว ดีไม่ดีพวกเขาอาจ

จะถูกจับโยนออกนอกพื้นที่ของโรงแรมโทษฐานเข้ามารบกวนแขกของที่นี่ในเวลาใกล้เที่ยงคืนแบบนี้ก็เป็นได้

เอมมาลินยังคงนั่งกอดเข้า ไม่สนใจจะตอบคำถามของเพื่อน แต่เอ่ยด้วยเสียงลั่นว่า “เราไม่มีหน้าไปเจอใครแล้ว”

คนที่เพิ่งมาถึงเริ่มจับความผิดปกติของเพื่อนได้จากน้ำเสียงที่บ่งบอกความเสียใจมากกว่าที่เธอคิด อริสราย่อตัวลงนั่งข้างๆ เพื่อนรัก ชะโงกหน้ามองคู่สนทนาผ่านความสลัวที่มีเพียงแสงจากพระจันทร์เต็มดวงเท่านั้นที่ช่วยให้ความสว่าง แต่กระนั้นคนมองก็มั่นใจว่าเธอเห็นหน้าตาไหลอาบสองแก้มของเพื่อน อริสราถึงกับกลั้นใจชั่วขณะ

สายตาของอริสรายังคงจับอยู่ที่เอมมาลินซึ่งเอาแต่ก้มหน้าและส่ายหน้าไปมาราวกับปฏิเสธความจริงบางอย่าง “ลิซ...ไม่มีใครเชื่อเราเลย ทั้งอาจารย์ ทั้งที่บ้าน ไม่มีใครเชื่อเราเลยสักคน”

“เดี๋ยวเอม ใจเย็นๆ ก่อน เล่ามาก่อนว่ามันอะไรยังไง” คนปลอมพยายามเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูนุ่มนวลที่สุด

เอมมาลินเงยหน้าขึ้นทอดตาอย่างเหม่อลอย น้ำตาของเธอยังร่วงไม่หยุด “มี...มีคนปริศนต้งานหัวข้อเดียวกับเราเป๊ะ เราปริศนตที่หลังอาจารย์ก็เลยบอกว่าเราลอกงานคนอื่นมา” คนเล่าเว้นจังหวะเมื่อเสียงสะอื้นเข้าแทรก หันไปสบตาหญิงสาวอีกคนที่นั่งฟังอยู่ “แต่เราไม่ได้ลอกงานคนอื่นมาจริงๆ นะลิซ”

คนพยายามยืนยันความจริงรีบควานหาหนังสือภาพจากกระเป๋าของตัวเองขึ้นมาเปิดให้เพื่อนดูอย่างร้อนรน “เราทุ่มเท นอนดึกมาเป็นเดือนเพื่อหาข้อมูลของ โมริ อคิระ แต่ตอนนี้เรากลับถูกทุกคนมองว่าเป็นคนซี้ชโมย”

คนที่มักจะเป็นฝ่ายได้รับการตามใจเสียมากกว่าอย่างอริสราไม่เก้งนังที่จะหาค่าปลอบโยนที่ซึ่งกินใจเมื่อเจอสถานการณ์แบบนี้ เธอจึงได้แต่เอนตัวไปเกาะท่อนแขนของเพื่อน พร้อมกับแนบแก้มลงกับต้นแขนถ่ายทอดความรู้สึกเป็นห่วงเป็นใยผ่านท่าประจำที่เธอใช้ปลอบเพื่อนรักมา

ตั้งแต่สมัยเด็ก และมันก็เป็นท่าที่ทำให้เพื่อนของเธอรู้สึกดีขึ้นได้เสมอ

“อาจารย์ไล่ให้เราไปดรอปกลางเซกๆ เราจะมีหน้ากลับไปเรียนได้
 ยังไง ถ้าเราไป ม. แล้วคนทั้งคณะจะมองเรายังไง เเรา...เราอาย”

“แต่ลิซเชื่อเอมนะ ลิซเชื่อใจเพื่อนของลิซ เรารู้จักกันมาตั้งแต่เด็กๆ
 ทำไมลิซจะไม่รู้ว่าเอมเป็นคนยังไง อयर็องเลยนะ ยังไงเอมก็ยังมีลิซที่เชื่อ
 เอม ส่วนเรื่องนั้น...เอมลองคิดดูดีๆ ชิวว่าเอมพลาดตรงไหน มีอะไรที่พลาด
 จนมีคนสวมรอยเอาของเอมไปได้”

“เรา...เราคิดไม่ออกเลยลิซ” คนถูกถามว่าขึ้นหลังจากนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง
 ส่ายหน้าอย่างหมดหวัง “ตอนนี้เราไม่อยากจะคิดอะไรเลย ไม่อยากกลับบ้าน
 ด้วย แม่บอกว่าอายุชาวบ้านที่มีเราเป็นลูก”

คนที่ฟังอยู่พยักหน้ารับรู้เรื่องที่เพื่อนเล่า ก่อนจะปลอบด้วยเสียง
 เหมือนจะร้องไห้ตาม “ถ้าเอมอยากร้องไห้ให้ถึงเช้า เอมก็ร้องเลย ลิซจะนั่ง
 เป็นเพื่อนเอมเอง หรือถ้าเอมอยากไปร้องที่อื่น...ก็ได้นะ ลิซก็จะไปกับเอม
 ด้วย”

เอมมาลินสุดหายใจลึกสุดปอด แล้วหันไปหาอริสรา “ขอบใจลิซมาก
 นะที่เชื่อเรา เรา รู้สึกเหมือนในโลกนี้...เราไม่เหลือใครแล้วนอกจากลิซ”

“เอมยังมีลิซเสมอ” อริสราเฝ้าปาก พยักหน้าหนักแน่นยืนยันคำพูด
 ก่อนจะผละออกจากท่อนแขนของเพื่อนที่กอดเอาไว้เมื่อจุกคิดบางอย่างขึ้น
 ได้ “ว่าแต่คนคนนั้นมันเป็นใคร มาทำแบบนี้กับเอมได้ไง ถ้าลิซจ่ายเงิน
 ให้เขา เขาจะยอมคืนหัวข้อฟรีเซนต์ให้เอมรีเปล่า”

“ทำแบบนี้ไม่ได้หรอกลิซ...”

อริสราหน้าหงอยลง ลืมไปเสียสนิทเลยว่าเอมมาลินเคยเตือนเธอ
 หลายครั้งแล้วว่าอย่าใช้เงินแก้ปัญหาไปเสียทุกอย่าง แต่จะทำได้ยังไง
 ในเมื่อเธอไม่ได้เก่งขนาดจะคิดแก้ปัญหาด้วยวิธีที่ซับซ้อนได้ขนาดนั้นแล้วถ้า
 การเสียเงินก้อนหนึ่งมันช่วยให้เพื่อนรักที่น้ำตาอาบหน้าอยู่ตอนนี้ยิ้มได้ เธอ
 ก็ไม่ลังเลที่จะทำ เพราะเป็นหนทางเดียวที่เธอคิดออกว่าจะช่วยเพื่อนรักได้

อย่างไร

“ถ้าอย่างนั้นเอมไปนอนค้างบ้านลิซใหม่ วันนี้พอกับแม่ลิซไม่อยู่ไปยุโรป อีกตั้งสองอาทิตย์น่าจะกลับ เอมจะได้ไม่ต้องอยู่เหงาคนเดียวไป”

ในขณะที่เอมมาลินกำลังคิดอยู่ว่าจะตัดสินใจอย่างไรกับคำชวนของเพื่อนที่ดี คนที่กำลังรอคำตอบอยู่ที่เลื่อนสายตาขึ้นไปมองท้องฟ้า พระจันทร์ดวงกลมโตที่สว่างจนเหมือนมีวงแหวนวงใหญ่ล้อมรอบอีกชั้นก็ทำเอาคนมองอยู่เพลินอ้าปากค้าง ก่อนจะนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

“เฮ้ย! ลิซคิดออกแล้ว เอมจำวันนั้นได้ไหม ที่เราไปหาแม่หม่อชื่อดังสุดอลังวังเวอ์ของเอมไป เขาบอกว่าให้เราขอพรได้ในคืนพระจันทร์ทรงกลม เราขอพรกันไหม เอมจะได้มีเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจไป”

เอมมาลินฟังแล้วยิ้มจางๆ ให้ความน่ารักของเพื่อน “เขาเรียกกันว่า ทรงกลมต่างหาก”

“อ้าว จำผิดหรือหนอเนี่ย”

ในที่สุดเอมมาลินก็หลุดหัวเราะออกมาพรี๊ดใหญ่ รอยยิ้มบางระบายอยู่ที่มุมปาก “แม่หม่อเขายังบอกด้วยนะว่าน่าจะเป็นตัวนำโชคให้เรา”

“ถ้าอย่างนั้นลิซขอเลยละกัน” ว่าพลงยกสองมือขึ้นประสานที่กลางอก ก่อนเอ่ยเสียงดังฟังชัด “อะแฮ่ม พระจันทร์เจ้าขา อลิซขอให้...”

“เดี๋ยวก่อนลิซ แม่หม่อบอกว่าให้อธิษฐานในใจนะ ถ้าพูดออกมาเดี๋ยวจะไม่สมหวัง”

คนถูกขัดริบเม้มปาก กะพริบตาปริบๆ ใส่เอมมาลิน แล้วทำท่ารูดชิบปาก ก่อนจะหลับตาลงซ้าๆ แล้วเริ่มอธิษฐานขอพรในใจ

‘พระจันทร์ทรงกลม เฮ้ย! ทรงกลมเจ้าขา อลิซขอให้...ชีวิตต่อจากนี้ ได้เจอเรื่องที่มีสีสัน ไม่น่าเบื่อ ไม่ซ้ำซากจำเจ ขอให้ได้เจออะไรใหม่ๆ ให้ชีวิตน้อยๆ ของอลิซได้ ‘ว้าว’ กับเขาสักทีเถอะ สาธุ’

“เฮ้! อธิษฐานเสร็จแล้ว เรากลับกันเถอะ อีกไม่กี่นาทีก็จะเที่ยงคืน

อยู่แล้ว ตกลงเอมจะไปนอนบ้านลิซซี่ไหม เดี่ยวคืนนี้ลิซซี่ให้เอมยืมชุดนอน ลิซซี่พูดวนั้นด้วยเลยอะ” อริสราร่ายยาวเป็นชุดโดยไม่ได้หันไปมองก่อนว่า เพื่อนขอพรเสร็จหรือยัง แล้วพอเอมมาลินไม่ตอบ คนถามก็สรุปเอาเองว่า เพื่อนตกลงกับเธอแล้ว คนชวนที่ดีใจว่าคืนนี้ไม่ต้องนอนหงารีบลุกขึ้นยืน อย่างรวดเร็วเตรียมพร้อมจะกลับบ้าน

ในขณะที่เดียวกันนั่นเอง เอมมาลินที่กำลังลุกขึ้นยืนตามก็เกิดหน้ามืด ขึ้นมากะทันหันเพราะมัวแต่กังวลอยู่กับเรื่องเรียนเลยยังไม่มီးอะไรตกถึงห้อง ร่างเล็กโง่งนง เสียวการทรงตัว สองแขนตะกายในอากาศ พยายามจะหาที่ยึดเกาะจนทำให้หนังสือภาพปลิวหลุดออกจากมือ และกำลังจะตกลงสู่เบื้องล่าง

วินาทีนั้นอริสราที่ยืนได้ก่อนยังไม่ทันได้สังเกตเห็นว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น เธอเห็นเพียงหนังสือภาพเล่มสำคัญของเอมมาลินลอยผ่านหน้าและกำลังจะตกลงสู่แม่น้ำ หญิงสาวตกใจรีบเอื้อมมือคว้าเอาไว้ แล้ว...

“ว้าก!!!”

ตูม!

1

Phobos

สายตานิ่วร้อยคู่จากทุกทิศทางกำลังจ้องลงไป ในคลองแสนแสบ ผู้คนยืนเรียงรายไปตามขอบคันเหล็กริมคลองจนไม่มีพื้นที่ว่าง พวกเขากำลังลุ้นระทึกไปกับการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่นักประดาน้ำจากทีมกู้ภัยที่กำลังค้นหาหญิงสาวตามข้อมูลที่ได้รับแจ้ง

“สี่คน ลงไปเลยๆ เร็วๆๆ”

เสียงหัวเราะขบขันของปรีชาดังขึ้น เขาคือชายร่างกำยำวัยสี่สิบกลางๆ ผู้ซึ่งเป็นหัวหน้าใหญ่ของชุดปฏิบัติงานกำลังตะโกนเร่งลูกทีมของเขาที่เตรียมพร้อมอยู่ในชุดกู้ภัยติดอุปกรณ์ดำน้ำ ครั้งนี้การทำงานเร่งรีบกว่าปกติ เพราะพวกเขาได้รับแจ้งว่าผู้หญิงคนหนึ่งเพิ่งกระโดดลงไป ในคลองได้ไม่นาน จึงยังพอมีความเป็นไปได้ว่าเธออาจจะยังไม่เสียชีวิต แม้ว่าจะเป็นเพียงความหวังที่ริบหรี่มากก็ตาม

เชือกสีแดงที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างคนบนบกกับนักประดาน้ำถูกโยนลงไปให้นักประดาน้ำสองคนซึ่งตอนนี้ลอยคอรออยู่ในคลองแล้ว

“ตายยังวะไอ้ฉาน” เมฆา อีกหนึ่งนักประดาน้ำที่กำลังจะตามลงไป

หันไปถามคนข้างๆ

คนถูกถามพยักพืดไปฝั่งตรงข้ามกับที่พวกเขา กำลังจะโรยตัวลงน้ำ
“โน่น นั่งอยู่ริมขอบปูนฝั่งโน้นนะ”

เมฆาหันมองไปยังจุดดังกล่าว แม้ว่าเขาจะมองไม่เห็นสิ่งที่เพื่อนพูด แต่ชายหนุ่มก็รู้ดีว่าฉานธิดาเห็น! ชายหนุ่มทั้งสองได้แต่ยกไหล่ทิ้งท้ายอย่างรู้กันว่าคนที่พวกเขา กำลังจะไปช่วยไม่ได้มีชีวิตอยู่แล้ว ก่อนที่ทั้งคู่จะลงน้ำตามเพื่อนอีกสองคนไป

เวลาผ่านไปไม่นาน เจ้าหน้าที่บนบกก็ได้รับสัญญาณจากทีมใต้น้ำผ่านเชือกสีแดงที่นักประดาน้ำคนหนึ่งจับเอาไว้ และไม่ถึงหนึ่งนาทีหลังจากนั้นเสียงปรบมือของผู้คนที่เอาใจช่วยอยู่ก็ดังขึ้นอย่างพร้อมเพรียง เมื่อทีมค้นหาโผล่ขึ้นเหนือน้ำพร้อมกับร่างของหญิงสาวที่ลึนลม อันเป็นสัญญาณว่าภารกิจค้นหาครั้งนี้เสร็จสิ้นแล้ว

หลังจากส่งต่องานที่เหลือให้แก่คนอื่นๆ ในทีมแล้ว นักประดาน้ำทั้งสี่คนก็รีบตรงดิ่งไปล้างตัว เพราะจุดเกิดเหตุคือคลองแสนแสบที่น้ำสกปรกและมีกลิ่นเหม็น แต่กระนั้นก็ไม่มันักกัภัยคนไหนปรึปากบ่น ด้วยรู้ดีว่าในการทำงานพวกเขาเลือกไม่ได้ว่าจะลงน้ำใสหรือน้ำเน่า ถ้าเป็นความเดือดร้อนของประชาชน ชาวอาสาทุก็ยินดีที่จะช่วยเพื่อให้ญาติผู้เสียชีวิตสบายใจ
“โชคดีนะพี่ที่รอบนี้เขาโหดจริงๆ เลยจมอยู่ริมฝั่ง ลงไปแป๊บเดียวเจอเลย”

ภากร หนึ่งในนักประดาน้ำก็รู้ว่าขึ้นขณะกำลังล้างคราบสกปรกออกจากถังดำน้ำ ก่อนที่เมฆาซึ่งยืนล้างตัวอยู่ห่างคนพูดไปไม่มากจะเสริมขึ้นเมื่อคิดถึงงานหินเมื่อครั้งก่อน

“จริง ไม่เหมือนที่ลงแสนแสบเมื่อคราวก่อน เล่นโดดชะกลางเลย”

ฉานธิดาผู้ร่วมชะตากรรมกับเมฆาในคราวนั้นพยักหน้า บอกเป็นนัยว่าเขารู้ว่าเพื่อนซึ่งกำลังพูดถึงเหตุการณ์ไหน “เออใช่ คราวนั้นมึงไม่อยู่เิงกร จมอยู่กลางคลอง แล้วเรือวิ่งผ่านตลอด ศพไหลไป...โห อย่างไกลอะ”

“หุ่ย ึ่งี้กึ่งมนานเลยตีพีเฒาน” ชัยวุฒิ อีกหนึ่งน้องเล็กของทีมกู้ภัยทางน้ำถาม

“เออดี เป็นชั่วโมงเลย เหม็นน้ำเน่าติดตัวไปสามวัน ดินะไม่มีเมียไม่จ้้นคงได้นอนนอกบ้าน”

ประโยคที่เล่นทีจริงของฉมานธิษณ์เรียกเสียงฮาครืนให้เพื่อนร่วมทีมอันเหมือนเป็นจุดเริ่มต้นของการกลับเข้าสู่บรรยากาศผ่อนคลายอีกครั้งหลังเสร็จสิ้นภารกิจเพื่อส่วนรวม ก่อนที่ทีมกู้ภัยทีมนี้จะแยกย้ายกันกลับเข้าสู่เวลาส่วนตัวของแต่ละคนอีกครั้ง

ชายร่างสูงสวมเสื้อกู้ภัยสีกรมท่าแขนสั้น ผมสีดำสนิทที่ยังเปียกหมาดๆ ถูกเสยไปด้านหลังอย่างลวกๆ เพราะเจ้าตัวไม่ได้สนใจจะเป้าให้แฉ่งดวงตาสีน้ำตาลเข้มของเขามองกวาดไปทั่วห้องอาหาร สอดสายหาบุคคลที่นัดหมายเอาไว้

“คุณท่านรับประทานอาหารอยู่ที่โต๊ะฝั่งสวนดอกไม้ครับฉมานธิษณ์”

ชายหนุ่มหันไปหาคนพูด ซึ่งก็ไม่ใช่ใครที่เ็น ผู้จัดการห้องอาหารของโรงแรมที่เข้ามาทำงานที่นี่หลายปีแล้ว แต่คนที่มาที่นี่ไม่บ่อยนักอย่างฉมานธิษณ์ก็ยังไม่จำชื่อเขาไม่ได้สักที

หนุ่มร่างสูงแอบเหลือบมองป้ายชื่อของคู่สนทนา ก่อนจะยิ้มจางๆ ให้ “ขอบคุณครับ ผู้จัดการสมรัภษ”

ฉมานธิษณ์โค้งศีรษะให้เล็กน้อยเชิงขอบคุณ ก่อนจะจ้ำอ้าวไปยังสถานที่เป้าหมาย ชั่วโมงกว่าแล้วที่เขาเลยเวลานัด แม้จะรู้ว่าอีกฝ่ายคงไม่โกรธอะไร เพราะเข้าใจดีว่าบางครั้งงานอาสากู้ภัยก็เบียดเวลาส่วนตัวของเขาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ถึงอย่างนั้นคนมาสายก็ยังอยากจะรีบไปถึงให้เร็วที่สุดอยู่ดี

“พ่อ แม่ สวัสดีครับ”

“อ้อหือ ตาตามาน!” คนที่เพิ่งมาถึงโดนฝ่ามือของผู้เป็นแม่ตีเข้าที่ ต้นแขนแทนการรับไหว้ “แม่บอกกี่ครั้งแล้วว่าจะออกจากบ้านเนี่ยผมเผ้า ทำให้มันดีๆ หน้อย เห็นไหมเนี่ยพนักงานเต็มไปหมด ทำตัวแบบนี้ต่อไป ใครเขาจะเชื่อถือเราล่ะ”

คนเป็นพ่อมองแล้วนั่งหัวเราะ ไม่มีครั้งไหนที่เจอกันแล้วลูกชายตัวดี ไม่โดนแม่เอ็ด

“โอ้ แม่ครับ ก็ผมรีบ เพิ่งไปดำคลองแสนแสบมา นี้อย่างนี้ผมยัง กลับบ้านไปอาบน้ำชะหอมฟุ้งขนาดนี้ ไม่มาหาแม่ทั้งหมื่นๆ นี่ผมแสดงความรักกับแม่อยู่นะเนี่ย ตีผมเฉยเลย”

ญาติไล่สายตามองลูกชายอีกรอบ ก่อนจะถอนหายใจอย่างสุดจะว่า ต่อ เพราะนอกจากลูกชายจะไม่ได้หอมฟุ้งอย่างที่โฆษณาเอาไว้ ผมเผ้ายังไม่ว่าดูน่ามอง ถ้าไปบอกใครว่าเป็นลูกชายคนเดียวของอดีตผู้บริหารโรงแรมห้าดาวคงไม่มีใครเชื่อแน่ๆ แล้วแผนที่คนแม่คิดเอาไว้ว่าจะย้อเวลาให้ลูกชายได้เจอเพื่อนของแม่เป็นต้องเลื่อนไปก่อนอย่างหาทางเลือกไม่ได้

ที่แรกคนแม่ตั้งใจอยากจะฝากฝังลูกชายคนเดียวเอาไว้ให้เป็นตัวเลือกของลูกสาวบ้านนั้น แต่ดูตอนนี้สิ ถ้าว่าที่แม่ยายเห็นว่าที่ลูกเขยในสภาพแบบนี้ล่ะก็ คงไม่พัวพันเป็นตัวเลือกรแรกที่ถูกขีดทิ้งนั่นละ

ฉานธิษณ์มองสีหน้าเอือมระอาของผู้เป็นแม่แล้วได้แต่ส่งยิ้มให้ จากนั้นรีบหันหัวเรือหนีก่อนที่จะโดนแม่บ่นมากไปกว่านี้

“อาผอนล่ะครับพ่อ” คนมาใหม่ถามถึงผอนฤทธิ์ อาแท้ๆ ของเขา อีกบุคคลหนึ่งที่นัดหมายเอาไว้ว่าจะร่วมโต๊ะอาหารมื้อนี้ด้วยกัน พร้อมกับนั่งลงบนเก้าอี้หยาบเบาๆ ฝั่งตรงข้ามกับบิดาและมารดา

“ผอนก็ไปทำงานต่อแล้วสิ แกมาช้าเอง อาแกต้องไปดูลิอบบีที่กำลังรีโนเวตใหม่ของตึกโน้นนะ” ชัยฤทธิ์ใช้ของการ์ดที่ถืออยู่ในมือชี้ไปทางอาคารอีกหลังของโรงแรมที่เขากำลังพูดถึง ก่อนจะย้อนกลับมาถามลูกชาย “ว่าแต่ผานเถอะ เมื่อไหร่จะมาช่วยงานอาแกเสียที ตอนนี้นักท่องเที่ยวเริ่มเยอะ

ขึ้นเรื่อย ๆ แล้วนะ เรามีแผนจะขยายโรงแรมด้วย อีกหน่อยเจ้าผมนคงทำ
คนเดียวไม่ไหว”

ฉานธิษณ์รู้สึกว่าการเปิดประเด็นผิดก็ตอนนั้น เขาไม่น่าถามถึงอา
เลยจริงๆ ถ้ารู้ว่าสุดท้ายเรื่องจะวกเข้าตัวแบบนี้ ตอนนั้นคนที่ดูแลบริหาร
กิจการส่วนใหญ่ของโรงแรมวันซ์ ริวา คืออาผมนฤทธิ์ที่เข้ามาเปลี่ยนมือ
หลังจากที่พ่อของเขาว่างมือไป พ่อมักถามถึงเรื่องนี้เสมอ ทว่าเขาก็รู้ตัวดีว่า
นี่ไม่ใช่งานถนัดของเขาสักเท่าไร อีกอย่างเขาก็เรียนจบด้านดาราศาสตร์มา
ด้านงานบริหารหรือ...ไม่กระดิกเลยสักนิด แล้วจะให้มาทำงานที่โรงแรมนี้
มันจะไปรอดได้ยังไง เขาคิดภาพตัวเองใส่สูทผูกไทมาทำงานทุกวันไม่ออก
เลยจริงๆ

“เรื่องนั้นเอาไว้ถ้าอาผมนไม่ไหวจริงๆ ผมค่อยคิดอีกทีละกันนะครับ
พ่อ” ว่าเสร็จก็รีบส่งยิ้มประจบปิดท้ายให้บุพการีทั้งสอง เป็นนัยว่าจะขอจบ
การสนทนาหัวข้อนี้ลงเพียงเท่านี้ ก่อนจะนุ้ยปากไปยังซองสีชมพูอ่อนในมือ
คนพ่อ “นั่นอะไรอะพ่อ การ์ดแต่งงานอีกแล้วหรือ”

“ใช่ ลูกชายคุณหญิงนารี เขาจะแต่งงานเดือนหน้า ฉานว่างไปกับแม่
ใหม่” เป็นฝ่ายแม่ที่เอ่ยตอบแทน

ลูกชายรีบส่ายหัวดิก “ผมขอบายดีกว่า แม่ก็รู้ดีครับว่าถ้ามีเหตุด่วน
ผมก็ต้องออกมากลางคันอีก”

ฉานธิษณ์แสดงสีหน้าขจัดใจลูกชายนิดๆ ต่างกับชายฤทธิ์ที่พยักหน้าอย่าง
เข้าใจ

หลายครั้งที่ลูกชายคนเดียวของบ้านต้องละทิ้งเรื่องตรงหน้ากะทันหัน
เพราะถูกตามตัวจากทีมกู้ภัยเมื่อมีการรับแจ้งอุบัติเหตุทางน้ำ ไม่ว่าจะ
เป็นการประชุมใหญ่ประจำปีของโรงแรมวันซ์ ริวาแห่งนี้ที่มีครอบครัวของ
เขาเป็นเจ้าของ งานเลี้ยงรวมญาติเมื่อตอนสงกรานต์ หรือแม้แต่งานวันเกิด
ของฉานธิษณ์เอง ลูกชายคนนี้ก็เคยปลีกตัวออกมากลางคันเพื่อไปช่วย
ผู้ประสบภัยมาแล้วทั้งนั้น

เรื่องไม่ไปออกงานสังคมนั้นยังพอเข้าใจ แต่อีกเรื่องที่มาจดตาของเขา ยังหวั่นใจไม่หายก็คงหนีไม่พ้น...

“ว่าแต่เราหะ เมื่อไหร่จะมีแฟนกับเขาเสียที พอกับแม่รจนจะแก่ เกินจะจัดงานแต่งงานให้เราอยู่แล้วนะ”

ฉานธิษณ์ที่กำลังคนข้าวในจานให้คลายร้อนถึงกับชะงัก รู้สึกพลาด เป็นครั้งที่สองที่ดันตัดบทเรื่องงานมาเข้าเรื่องแต่งงาน หนีเสือปะจระเข้ดี ๆ นี้เอง

“แม่ครับ แม่ก็รู้ว่ายังไม่ผมก็ต้องอยู่กับปาลินไปทั้งชีวิต ผมจะไปแต่งงานได้ยังไง”

“ไม่ต้องเอาปาลินมาอ้างเลย มันไม่เกี่ยวกันเลยสักนิด” คนเป็นแม่ ที่อยากให้ลูกชายเป็นฝั่งเป็นฝาวันหนึ่งวันพรุ่งนี้ด้วยข้ออ้างเดิมๆ

ฉานธิษณ์ทำหน้าที่เหนื่อยๆ การยกเอาเพื่อนสนิทที่ตามติดกันมาตั้งแต่ เกิดอย่าง ‘ปาลิน’ มาเป็นเหตุผล สำหรับเขาไม่ใช่ข้ออ้าง แต่เขามองภาพ ไม่ออกจริงๆ ว่าเขาจะแต่งงานอย่างไร ถ้ายังมีเจ้าเพื่อนคนนี้ตามติดไป ทุกที่แบบนี้!

“ไม่เกี่ยวตรงไหน แม่ลองคิดดูสิว่าถ้าผมเข้าหอโดยมีปาลินตามเข้าไป ด้วย...หะ สยองชะมัด”

“คุณชัยฤทธิ์ ดูลูกชายคุณพูดเข้าสิ”

“ก็มันจริงนี่ครับแม่”

คนกลางอย่างพ่อได้แต่หัวเราะร่วนที่แม่ลูกทะเลาะกันเรื่องเดิมๆ อีกแล้ว สุดท้ายก็เป็นคนแม่เองที่หนีไม่ไหว สะบัดค้อนใส่สองพ่อลูกไป คนละที

ฉานธิษณ์อมยิ้ม ดีใจที่ครั้งนี้แม่ยอมสงบศึกแต่โดยง่าย เขาจึงหัน ไปหาพ่อบ้างเมื่อคิดเรื่องบางอย่างขึ้นมาได้ “เออพ่อ โครงการสร้างทาวน์โฮม ใหม่ของบริษัทแกรนท์เอสเตรท ดูเหมือนจะไม่ค่อย...”

“จริงหรือ นั่นกำลังไปได้สวยเลยนะฉาน ราคาหุ้นก็กำลังขึ้นด้วย”

หนุ่มก๊วยตักกับข้าวใส่จานแล้วเงยขึ้นสบตาคนตรงหน้า บอกสิ่งที่เขาเห็นต่างๆ ในฝันเมื่อคืนก่อน “ฝนตกหนัก ดินทรูด ตึกถล่ม มีคนตายหลายศพ เสียหายน่าจะเกินหลักสิบล้าน ชายหุ่นตอสนี้ยังทันนะ”

“นี่! สองพ่อลูก แม่บอกก็ครั้งแล้วว่าห้ามเอาเรื่องแบบนี้มาใช้ในทางธุรกิจ ห้ามชี้โง่ง”

“มันไม่ได้เรียกว่าโง่งครับคุณญาติ ผมกำลังหาทางช่วยพวกเขาอยู่” ลูกชายแย้งกวนๆ แต่คนแม่ยังมองด้วยสายตาดำทมิ “จริงๆ ครับแม่ นี่ผมกำลังจะช่วยให้พ่อไม่ขาดทุน ส่วนกำไรจากการขายหุ่นนี้ทั้งครั้งนี้ พ่อก็จะเอามาสมทบทุนช่วยคนเจ็บตอนที่ทาวน์โฮมนั้นถล่ม...จริงไหมครับพ่อ”

ชายฤทธิ์เลิกคิ้วให้ลูกชายที่หันมาส่งยิ้มกดดันให้พร้อมคำถามแบบมัดมือชก ก่อนจะต้องพยักหน้าไปอย่างจำยอม อย่างน้อยก็ถือว่าเรื่องที่เขาไม่ต้องขาดทุนนั้นเป็นผลตอบแทนของเรื่องนี้ก็แล้วกัน

ญาติที่มองเหตุการณ์อยู่ถอนหายใจ “ถ้าฉันทูล่วงหน้าแบบนี้ แทนที่จะรอช่วยคนเจ็บ ทำไมฉันทนไม่ไปช่วยไม่ให้เกิดเรื่อง มันไม่ดีกว่าหรือลูก”

“เมื่อก่อนผมก็เคยทำอย่างนั้นครับ แต่ก็อย่างที่ผมเคยบอกแม่ว่า คนส่วนใหญ่ที่ผมพยายามห้ามเขาไม่ให้ไปที่เกิดเหตุ มักจะคิดว่าผมบ้ามากกว่าหวังดี” คนที่รู้เห็นเหตุการณ์ร้ายลวงหน้าว่าด้วยน้ำเสียงปลงๆ เขาเองก็อยากจะทำอย่างนั้น แต่มันติดที่ว่า... “ของแบบนี้มันฝืนกันไม่ได้ง่ายๆ หรือครับ มีแต่ผมนี่แหละที่เห็น้อยเปล่า ทุกอย่างมันคงถูกกำหนดเอาไว้หมดแล้ว แม่เคยได้ยินไหมที่เขาเรียกกันว่า...กฎแห่งกรรม”

ลูกชายว่าเสร็จก็ตักกับข้าวใส่จาน ก้มหน้าก้มตากินข้าวไปโดยไม่ทันได้สังเกตเห็นแวตาคือเป็นห่วงที่ผู้เป็นแม่ทอดมองมาที่เขา ลูกชายวัยยี่สิบแปดของเธอช่างดูแข็งแรงสมชาย กินง่ายอยู่ง่าย และมีจิตใจเมตตา ชอบช่วยเหลือผู้อื่นมาตั้งแต่เด็ก ฉานธิดาเป็นความภูมิใจของแม่เสมอ ญาติไม่เคยอายเลยที่จะบอกใครต่อใครว่าลูกชายของเธอทำงานเป็นหน่วยอาสา กู้ภัยทางน้ำ อาจจะมีบ่นบ้างที่เขาไม่ยอมมาช่วยงานของครอบครัว แต่ก็ไม่ใช่

เคยเอ่ยปากห้ามไม่ให้ทำงานของหน่วยอาสาเลยสักครั้ง จนกระทั่งเกิดเหตุการณ์เมื่อหนึ่งเดือนก่อนขึ้น...

มันไม่ควรเกิดขึ้น...

มันจะต้องไม่เกิดขึ้น...

แม่ควรจะทำยังไงให้มันไม่เกิดขึ้น...

ประโยคเดิมๆ เหล่านั้นยังคงวนเวียนปะปนอยู่กับความเป็นห่วง ความกังวลในใจของผู้เป็นแม่ ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจดีว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจะทำสิ่งใดได้

เวลานี้...แม่คนนี้คงทำได้เพียงภาวนา

ภาวนาขอให้ผลบุญที่ฆานธิดาเคยช่วยชีวิตผู้อื่นมา ส่งผลให้ลูกของแม่...แคล้วคลาดปลอดภัย

อีกด้านหนึ่งที่โซนโต๊ะอาหารริมหน้าต่างของโรงแรมวันซ์ ริวา สาวผิวขาว ใบหน้ากลม กำลังหมุนจานเค้กสตอร์วเบอร์รี่ไปทางซ้ายที่ขาที่ หามุมที่เหมาะสมที่เธอจะถ่ายภาพจานเค้กที่ถูกจัดแต่งเอาไว้สวยหรูสมราคาเอาไว้แชร์ลงโซเชียลเน็ตเวิร์ก

“พ่อว่าสองสัปดาห์นี้หนูจะไม่ได้กินแล้วละมั้งอลิซ เอ...ไหนแม่ลองก้มลงไปมองใต้โต๊ะสิ สตอร์วเบอร์รี่บนเค้กมันงอกรากไปถึงพื้นแล้วมั้ง”

คนโดนแซวเงยหน้าจากเค้ก แล้วตีหน้าขุ่นใส่คนพูด “คุณพ่ออะ ว่าอีกแล้ว ก็อลิซยังไม่ได้รูปสวยนี่คะ”

“พ่อเห็นมากี่ทีหนูก็ถ่าย ไม่เบื่อบ้างหรือไงถ่ายแต่รูปซ้ำๆ”

เจ้าของดวงหน้าขาวทำหน้ามึนๆ ให้พ่อกับแม่ที่ยิ้มระคนหัวเราะใส่เธอก็ใช่ว่าไม่เบื่อ ใช่ว่าเธออยากจะทำซ้ำๆ แต่ที่เธอต้องทำอย่างนั้นมันเป็นเพราะที่ที่เธอไป เรื่องที่พ่อแม่อนุญาตให้เธอทำ มันก็มีแต่ที่ซ้ำๆ เรื่องซ้ำๆ นะลิ

อริสราลอบถอนหายใจทิ้ง เลิกถ่ายรูป แล้วหันมาตักเค้กเข้าปาก

เพราะเธอคือลูกสาวคนเดียวของนักการเมืองชื่อดัง ที่ตั้งแต่พ่อของเธอได้รับตำแหน่งเมื่อครั้งที่เธอยังอยู่ในวัยประถม ชีวิตเด็กน้อยธรรมดาของอริสรา ก็เปลี่ยนไป เมื่อครอบครัวของเธอมีสถานะที่ดีขึ้นอย่างก้าวกระโดด ชื่อเสียงเงินทองที่มาพร้อมกับคำว่า ‘รักษาภาพลักษณ์’ ทำให้ทุกอย่างในชีวิตเธอได้รับการจัดแจง เตรียมเอาไว้ให้ทุกอย่างเสริจสรรพ ใครๆ ต่างก็อิจฉาชีวิตของ ‘คุณหนูอลิซ’ แต่มีไม่กี่คนหรอกที่รู้ว่าอริสรา ในชีวิตของเธอถูกกลืนตรอนไปอย่างไร้รู้ตัวด้วยคำว่า ‘เพียบพร้อม’

“สิ้นเดือนนี้พ่อกับแม่จะไปยุโรป อลิซแน่ใจนะลูกว่าจะไม่ไปด้วยจริงๆ”

เสียงของแม่ที่ถามย้ำไม่รู้ว่ครั้งที่เท่าไรเรียกให้คนที่จดจ่อกับของกิน เหยหน้าขึ้นมา มอง เป็นอีกครั้งแล้วที่เธอกำลังจะถูกทิ้งให้อยู่บ้านคนเดียว แม้ว่าครั้งนี้จะไม่ใช่เหตุผลเรื่องงานเหมือนเมื่อครั้งที่เธอยังเป็นเด็ก แต่เป็นเพราะพ่อกับแม่กำลังจะไปสวีตที่ต่างประเทศ จะว่าไปแล้วครั้งนี้จะพูดว่าเธอถูกทิ้งก็ไม่แน่จะถูกเสียทีเดียว ก็เธอเองนั่นแหละเลือกที่จะไม่ไปเอง

ส่วนเหตุผลนะเธอ...

หอไอเฟลที่ฝรั่งเศส เธอไปบ่อยจนคนขายตั๋วขึ้นทาวเวอร์ยิ้มให้เหมือนจำหน้าได้ สถาปัตยกรรมอันงดงามที่อิตาลีเธอ แทบจะปั่นดินน้ำมันตามได้อยู่ละ นี่ยังไม่รวมอังกฤษที่ไปบ่อยจน แฮร์รี่ พอตเตอร์ ยังต้องยอมศิโรราบนะ...หญิงสาวคิดในใจแล้วอยากจะทำอะไรสักอย่างครั้ง ที่แม่ชอบพูดว่า Alice in Wonderland เนี่ย แม่น่าจะรู้ได้แล้วนะ ไม่มีที่ไหนเป็นวันเดอร์แลนด์สำหรับอลิซอีกแล้ว

มันน่าเบื่อ!

“ไม่ดีกว่าค่ะ อลิซเมื่อยุโรปแล้ว เอาไว้...พ่อกับแม่ไปเที่ยวที่แปลกๆ ใหม่ๆ ค่อยมาชวนอลิซละกันค่ะ” หญิงสาวว่าแล้วส่งยิ้มหวานให้พ่อ เพราะเธอรู้ว่าคนที่คะยั้นคะยออยากให้เธอร่วมทริปนี้ด้วยไม่ใช่แม่หรอก คนพ่อต่างหาก

แล้วมีหรือคนพ่อที่ถูกลูกสาวยิววนกลางวงจะยอมง่าย ๆ สุรเดช เอนตัวทำที่เหมือนจะกระซิบกับภรรยา แต่กลับพูดด้วยเสียงที่ตั้งจนลูกสาวได้ยินว่า

“นี่คุณอภิญญา ผมว่าทริปหน้าเราพาลูกสาวตัวดีที่อยากลองของแปลก ไปปล่อยแถวป่าแอมะซอนสักเดือนดีไหม ลูกสาวเราคงจะแฮปปี้มาก”

“พ่อ!” อริสราโพล่งขึ้นกลางโต๊ะ เลื่อนสายตาไปหาแม่ราวกับจะฟ้อง ทว่าแม่ของเธอกลับจัดการพ่อด้วยการ...

“บ้าเหอคุณ เดี่ยวลูกสาวฉันก็ได้สามีเป็นทาร์ซานพอดีสิ”

“แม่!” อริสราท้วงแล้วค่อนข้างบ๊องให้พ่อกับแม่ที่หัวเราะร่วนใส่เธอไม่หยุด...ตลอดเลย ถ้าพ่อกับแม่ได้เข้ากันเป็นปีเป็นทูลูยี่ไร หวยมักจะมาออกที่เธอเป็นคนโดนแก้งทุกที

ลูกสาวแสนงอนที่ถูกพ่อกับแม่แก้งเป็นประจำเลยถือโอกาสยื่นข้อ แยกตัวไปธุระของตัวเองบ้าง “ไม่เอาแล้วค่ะ อยู่กับพ่อกับแม่ที่โรลิสโตน รุมตลอดเลย อลิซกลับก่อนดีกว่า”

“อ้าว พ่อคิดว่าหนูจะกลับพร้อมพ่อกับแม่เสียอีก”

“นั่นสิ ในวันนี้แม่ก็นัดกับคุณญาณีเอาไว้พอดี อีกครึ่งชั่วโมงก็จะถึง เวลานัดแล้ว หนูอยู่เจอคุณป้าหน่อยดีไหมลูก”

“คุณป้าญาณีไหนคะแม่”

“ก็คุณญาณี ภักดีปภากุล ที่แม่เคยบอกไปว่าเขาเป็นเจ้าของที่นี่”

ลูกสาวขมวดคิ้ว กำลังคิดว่าแม่เคยบอกเธอตอนไหน

คนแม่เห็นแล้วถอนหายใจ ระอากับลิมิตความจำของลูกสาว “ก็ ตอนนั้นที่แม่บอกว่าคุณญาณีเขาอยากจู้จักหนู เพราะรู้ว่าหนูกับเพื่อนมา คาเฟ่ของที่นี่บ่อยนั่นไง”

“อ้อ อลิซจำได้แล้วค่ะ แต่ว่า...วันนี้คงไม่ได้ พ่อดีอลิซนัดกับเอม เอาไว้ จะไปดูตรงกันนะค่ะคุณแม่”

“หือ?” คนฟังทั้งสองได้ยินแล้วถึงกับตาโตพร้อมกัน ก่อนคนแม่จะ

เป็นฝ่ายถาม “ไปดูดวงเธอ เดียวนี้หนูเชื่อเรื่องแบบด้วยเธออลิซ”

“อลิซก็ไม่ได้เชื่อหรอกค่ะ แต่ว่าเอมณะลิสะ อยากไปมาก...อลิซก็ต้องตามใจหน่อย” ลูกสาวว่าแล้วยึดตัวข้ามฝั่งไปหาคนฟังราวกับจะกระซิบความลับ “ก็เอมตามใจอลิซบ่อยแล้ว”

พอกับแม่ที่ตามใจลูกสาวไม่แพ้กันซ้ำเลื่องสบทากัน แล้วยิ้มอย่างเข้าใจ

“นั่นก็ไปเถอะลูก เพราะถ้าไม่ตามใจเอมบ้าง อีกไม่นาน...อริสราตัวแสบของพ่อก็คงไม่มีเพื่อนคบแล้วละ”

“หุ่ย คุณพ่อก็...!”

แล้วเสียงโวยของลูกสาวก็เรียกเสียงหัวเราะขันจากพ่อกับแม่อีกครั้ง คนแสบนอนเลยหันไปหยิบกระบี่ของเธอที่วางอยู่บนเก้าอี้ตัวข้างๆ ขึ้นมาก่อนจะเอ่ยลาบุพการีทั้งสอง

“ไม่เอาแล้วค่ะ อลิซไปก่อนดีกว่า คืนนี้อลิซจะกลับดึกนะค่ะ คุณพ่อกับคุณแม่ไม่ต้องเป็นห่วง อลิซจะดูแลตัวเองอย่างดีแน่นอนค่ะ” อริสรารีบพูดดักเอาไว้ก่อน รู้ดีว่าเวลาที่เธอบอกกับพ่อแม่ว่าจะกลับบ้านดึกที่ไร พ่อเป็นต้องกำชับเรื่องความปลอดภัยของลูกสาวคนเดียวทุกที

นับว่าโชคดียิ่งตั้งแต่เรียนจบ พ่อกับแม่อนุญาตให้เธอกลับบ้านเองโดยไม่มีคนขับรถตามไปไหนมาไหนด้วยได้ เพราะถ้าเป็นเมื่อหลายปีก่อน สมัยที่เธอยังเป็นนักศึกษาอยู่ละก็ ถ้ารู้ว่าจะต้องกลับบ้านหลังสี่ทุ่ม คุณหนูของบ้านก็ต้องมีคนขับรถตามไปขับรถให้ จะพูดจะคุยอะไรกับเพื่อนก็ไม่ค่อยสะดวก ไปไหน ไปกับใคร กินอะไร เป็นต้องถูกรายงานถึงคุณแม่เธออย่างละเอียดดิบ เธอก็เข้าใจอยู่หรือกว่านั้นคือความเป็นห่วงของผู้เป็นแม่ แต่บางครั้งเธอก็อดรู้สึกอึดอัดไม่ได้เหมือนกัน

พอเรียนจบ อริสราเลยขอร้องเรื่องนี้กับพ่อและแม่ของเธอ แลกกับเงื่อนไขของพ่อที่ไม่ต้องการให้เธอไปสมัครงานที่ไหน พ่อไม่ได้หวังว่าอลิซจะไปทำอะไรให้พ่อเสียชื่อเสียง แต่กลัวว่าเธอจะตามคนอื่นไม่ทันถ้ามีคน

เข้าหาเธอเพื่อผลประโยชน์เพราะเห็นว่าเธอเป็นลูกสาวของนักการเมืองผู้มีชื่อเสียง เช่นเดียวกับผู้เป็นแม่ที่อยากให้เธอมาช่วยงานในสโมสรที่แม่ทำอยู่มากกว่า

แม้ว่าหลังจากเรียบจบ อริสรายังไม่เคยได้ทำงานเป็นเรื่องเป็นราวจริงจังอย่างเพื่อนในคณะคนอื่นๆ แต่อย่างน้อยการที่เธอได้รับอิสระให้กลับบ้านเวลาไหนก็ได้โดยไม่มีคนตามติด ก็ทำให้หญิงสาวรู้สึกว่าการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้นอีกขั้นหนึ่งเหมือนกัน

“เตี้ยกว่าอนอลิซ” เสียงของภิกษุญารั้งลูกสาวที่กำลังจะปลีกตัวเอาไว้ “มาให้แม่ดูก่อนว่าชุดหนูยังโอเคอยู่หรือเปล่า”

อริสรายิ้มแผล่งว่าจะรอดอยู่แล้วเชียว ยังโดนเรียกไปตรวจความเรียบร้อยจนได้ ร่างเล็กก้าวสองสามก้าวไปยืนข้างๆ แก้อุ้มของแม่ หมุนตัวไปทางซ้ายนิดหนึ่งทางขวานิดหน่อยเพื่อให้แม่ไล่สายตาคว้ามืดตรงไหนชัด สายตาคูณนายจอมเนียนหรือเปล่า

“กระโปรงยับมากไปนิดนะอลิซ วันหลังหนูต้องจัดกระโปรงก่อนนั่งให้ดีกว่านี้ถ้ารู้ว่าจะต้องไปที่อื่นต่อ แล้วยัง...” เจ้าของดวงหน้ากลมแบบเดียวกับลูกสาวขมวดคิ้วเล็กน้อย ก่อนจะยื่นมือไปจับขอบกระโปรงเอวสูงที่คนตรงหน้าสวมอยู่ “อลิซ...แม้ว่าหนูหอมลงรีเปลา่ อดข้าวอีกแล้วใช่ไหม”

หญิงสาวร่างบางยิ้มเจื่อน เอนตัวเล็กน้อยให้นิ้วของแม่หลุดจากขอบกระโปรงของตัวเองพร้อมกับสารภาพ “อลิซแค่ลดความอ้วนนิดหนึ่งเองค่ะ คุณแม่ นิดเดียวจริงๆ”

“พ่อว่าหนูไม่ได้อ้วนเลยนะ” เสียงเข้มหน้อยๆ ของพ่อว่าแทรกการสนทนาคล้ายจะตำหนิลูกสาว ทำเอาคนฟังหน้าหงอย “แล้วลดความอ้วนยังไงถึงอดข้าวแต่สั่งเค้กมาทานแทน”

“ก็เค้กมันอร่อยกว่าข้าวนี่คะ”

เมื่อน้ำเสียงของคนโดนดูจะอ่อนลง แต่สายตากล่าวโทษของแมียังคงชัด “พอเลยอลิซ ไม่ทานข้าวบ่อยๆ เตี้ยก็เป็นโรคขาดสารอาหารกันพอดี

แม่บอกก็ครั้งแล้วทำให้ทานอาหารให้ครบทุกมื้อ ผอมมากไปก็ไม่ตื่นรู้หรือเปล่า แล้วมือเย็นนี้ต้องทานข้าวนอกบ้านกับเอม เลือกร้านให้ดีนะ แม่ขอร้านที่สะอาดๆ ไม่เอาร้านฟาสต์ฟู้ดเด็ดขาด เข้าใจหรือเปล่า”

“ค่า... เข้าใจแล้วค่ะ รับทราบและจะปฏิบัติไม่บิดพลิ้วแม่แต่มีคนเดียวค่ะ งั้นอลิซไปได้แล้วใช่ไหมคะ”

“ยังก่อน”

คนจะรีบชิงพ่นลมหายใจพรีด

“ยังมีอีกอย่างหนึ่งที่ยังติดตึงๆ อยู่ในใจแม่ แต่แม่ยังคิดไม่ออก”

ลูกสาวที่รู้ตัวว่าคงซ่อนความลับนี้เอาไว้ไม่มิดแล้ว เลยชิงบอกแม่ก่อนที่เธอจะผิดนัดกับเพื่อน “น้ำหอมค่ะ น้ำหอมกลิ่นประจำของอลิซขวดที่ใช้อยู่ตอนนี้กลิ่นมันเริ่มเปลี่ยนแล้วค่ะคุณแม่”

อภิญญายื่นหน้าเข้ามาใกล้อีกเล็กน้อยแล้วสูดกลิ่นหอมจากตัวลูกสาว “ใช่แล้ว นี่แหละที่แม่สะกิดใจ” ว่าเสร็จก็หันไปหาสามี “คุณคะ ตอนไปยุโรปอย่าลืมเตือนฉันให้ซื้อน้ำหอมขวดใหม่มาให้ลูกสาวเราด้วยนะ”

“งั้นอลิซไปได้แล้วใช่ไหมคะแม่ อลิซจะสายจริงๆ แล้วนะคะเนี่ย คุณแม่สอนอลิซเองนะคะว่าเราไม่ควรผิดเวลากับใคร”

พอลูกสาวจัดเหตุผลนี้มาอ้าง อภิญญาเลยต้องยอมพยักหน้าอนุญาต ทั้งที่ไม่ค่อยเต็มใจเท่าไร เธอไม่ค่อยชอบใจนักที่ลูกสาวออกไปพบปะคนนั้น คนนี้โดยไม่ได้อยู่ในรูปลักษณะที่สมบูรณ์แบบ แต่เพราะเห็นว่าคนที่นัดหมายเอาไว้เป็นเพื่อนสนิทของอริสราเอง เลยยอมยืดหยุ่นให้บ้าง

สุรเดชเห็นสีหน้าของภรรยาแล้วจึงช่วยตัดบทให้ลูกสาวอีกแรง “ไปเถอะอลิซ แล้วอย่าลืมทานข้าวเย็นด้วยล่ะ อย่าให้พ่อต้องเขมกับหนูอีกคน”

“เข้าใจแล้วค่ะ อลิซไปก่อนนะค่า... รักคุณพ่อกับคุณแม่ที่สุดเลยคะ” เอ่ยปิดท้ายด้วยประโยคหวานตามแบบฉบับ ก่อนจะโน้มตัวลงกอดบัพการีทั้งที่นั่งอยู่ แล้วถ่มด้วยการยื่นหน้าไปหอมแก้มพ่อต๋อใหญ่อย่างเอาอกเอาใจอีกคนละที ก่อนจะรีบวิ่งปรี๊ดแยกตัวออกไปอย่างรวดเร็ว

คนพ่อที่เพิ่งโดนลูกสาวอ่อนมองตามแล้วส่ายหน้า ก่อนจะเอ่ยกับภรรยาด้วยน้ำเสียงอ่อนคลาย “คุณดูสิ อลิซไม่เคยโตในสายตาผมเลย ผมว่าผู้ชายคนอื่นก็งคิดไม่ต่างกัน ไอ้เรื่องที่คุณพยายามจะจับคู่ลูกสาวเรา กับลูกชายเพื่อนคนนั้นคนนี่...เห็นทีจะยากหน่อย ให้อลิซอยู่กับผมไปนานๆ แบบนี้แหละดีแล้ว ลูกสาวคนเดียวของผม ให้ผมเลี้ยงไปตลอดชีวิตยังได้เลย”

สาวร่างบางที่สวมเสื้อผ้ายืดแขนกุดสีเบส คอเสื้อปิดมิดชิดตั้งแต่ต้นคอ ทว่าตัวเสื้อนั้นสั้น เผยให้เห็นหน้าท้องขาที่แบนราบโผล่พ้นการปกปิดออกมาเล็กน้อย กระโปรงสีขาวที่เธอสวมอยู่เป็นเอวสูงผ้าพลิ้ว ด้านหน้าสั้นเพียงระดับหัวเข่า แต่ชายกระโปรงด้านหลังยาวทิ้งลงเกือบถึงข้อเท้า แรงลมเอื่อยๆ ของเวลาเกือบห้าโมงเย็นที่พัดโกรกมาจากแม่น้ำเจ้าพระยา ทำให้ชายกระโปรงของหญิงสาวสะบัดเป็นคลื่นเบาๆ ไปพร้อมกับเสียงสั้นสูงราคาแพงที่ตั้งเป็นจังหวะเมื่อกระทบพื้นอิฐตัวหนอนซึ่งเรียงเอาไว้เป็นทางเดิน อริสราล้วงสมาร์ตโฟนรุ่นล่าสุดของเธอออกมาจากกระเป๋าสะพายสีน้ำตาลอ่อน ตั้งใจว่าจะส่งข้อความบอกเพื่อนว่าเธอกำลังจะเดินทางไปยังที่นัดหมายแล้ว

นิ้วเรียวยาวเล็กกดเข้าแอปพลิเคชันที่ต้องการ เลื่อนหาเพียงไม่นานเธอก็เจอกับชื่อของเพื่อนชื่อ อริสรากดเข้าไป แล้วก็ต้องยิ้มให้แก่เรื่องราวการสนทนาล่าสุด ซึ่งก็คือรูปภาพพระเอกซีรีส์เกาหลีเรื่องล่าสุดที่เธอติดดมแนม เธอส่งมันไปให้เอมมาลินดูเมื่อคืน พร้อมกับข้อความที่เน้นย้ำอย่างชัดเจนว่า

กยูงบัวลิซ!

อริสราอ่านข้อความนั้นอีกครั้งพร้อมกับเดินไปด้วย จนมาหยุดอยู่ที่หน้าห้องอาหาร ดวงตากกลมของหญิงสาวจ้องไปที่ข้อความล่าสุด กำลังคิดไปด้วยว่าเมื่อตะกี้นี้เธอตั้งใจจะพิมพ์อะไรไปหาเอมมาลินกันนะ จู๋ๆ ก็ลืม

ไปเสียได้ ขณะที่กำลังใช้ความคิดอยู่นั้น แวบหนึ่งของความรู้สึกก็บอกให้เธอรู้ว่ากำลังเดินมาผิดทาง หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองไปข้างหน้าเล็กน้อย ก่อนจะก้มมองหน้าจอโทรศัพท์อีกครั้งพร้อมกับหันหลังกลับหมายจะเปลี่ยนทิศทางไปยังที่จอดรถ ทว่าวินาทีนั้นเอง ร่างเล็กของเธอก็ปะทะเข้ากับร่างหนาของใครอีกคนที่กำลังเดินมาทางนี้พอดี

ปึก!

“ว้าย! กงยูบัวลิช บัวลิช บัวลิชเอง” คนสติหลุดกะทันหันรีบยกสองมือขึ้นปิดปาก ดวงตาเบิกกว้างเมื่อรู้ว่าตัวเองเพิ่งโผล่อะไรที่น่าอายสุดๆ ออกไป อริสราเกาะพริบตาปริบๆ มองคนตัวสูงกว่าที่เป็นต้นเหตุของเสียงอุทานบ๊อบเมื่อกี้ กำลังคิดอยู่ว่าเขาจะหันได้ยืมสิ่งที่เธอพูดออกไปหรือเปล่า

คนที่เดินมาอยู่ดีๆ ก็ถูกชนเข้าอย่างจังไล่สายตามองสาวร่างเล็กตรงหน้า เธอเพิ่งจะตะโกนใส่เขาด้วยคำพูดประหลาดๆ แน่แน่นอนว่ามันไม่น่าจะออกมาจากปากของผู้หญิงที่แต่งกายได้ไม่มีที่ติตั้งแต่หัวจดเท้าอย่างเธอ ฉานธิษณ์พยายามกลั้นหายใจอย่างสุดชีวิต แต่สุดท้ายเขาก็หลุดขำพรีตออกมา

“ตกลงนี่บัวคุณหรือ” หนุ่มกัญชวีโทรศัพท์มือถือของคนตรงหน้าที่เขาคว่าเอาไว้ได้ก่อนที่มันจะหล่นลงพื้น อมยิ้มเหมือนจะล้อเลียนเธออีก

คนที่อายอยู่แล้ว พอโดนแซวขำยิ่งอยากจะทำแตรกแผ่นดินหนี รู้สึกถึงความซำที่แผ่ซ่านไปทั้งใบหน้า หญิงสาวมองคนเลียมารยาทที่ยังขำเธอไม่หยุด ที่ช่วยคว่ำของเอาไว้ให้มันก็เรื่องหนึ่ง แต่ที่ยังหัวเราะเธอไม่หยุดนี่มันนำเอาคืนสักทีจริงๆ

“ขอบคุณค่ะ!” เจ้าของโทรศัพท์ว่าเสียงแข็งหน่อยๆ เริ่มไม่พอใจฝ่ายตรงข้าม อยากจะต่อว่าเขานัก แต่เพราะเธอยังมีธุระต่อจึงยังปากเอาไว้แล้วเอื้อมมือไปคว่ำของในมือเขาแทน ทว่ายังไม่ทันที่เธอจะได้อะไรที่ต้องการ เพียงไม่กี่ก้าวที่เธอเข้าไปใกล้เขา สิ่งไม่พึงประสงค์บางอย่างก็หยุดการกระทำของเธอเสียก่อน อริสราทำจมูกพุดพิด ก่อนจะโผล่ลงตามออกไป

“กลืนอะไรนะ เหมือนด้วย”

คนที่เหมือนรู้ตัวว่าเป็นต้นเหตุของกลิ่นมองไปหน้าเหยเกของคนถาม แล้วตอบกลับหัวเราะ “กลืนน้ำเน่าในคลองแสนแสบ ซอบใหม่”

“อี สกปรกที่สุด เอาโทรศัพท์ฉันคืนมาเลยนะ เตี่ยวกลืนเหม็นก็ติด โทรศัพท์ฉันพอดี”

ฉานธิษณ์ไม่คืนโทรศัพท์ให้ยังไม่พอ เขายังพิมพ์ให้เธอได้ยินอีก “นี่คนหรือหมาวะ จมูกดีเป็นบ้า”

คนถูกแหวะตีหน้ายู่ใส่เขา เธอไม่ได้จมูกดีเป็นหมาอย่างที่เขาวาง แต่เพราะเธอถูกสอนให้พิถีพิถันต่อภาพลักษณ์ทุกอย่างมาตั้งแต่เด็ก สิ่งผิดปกติเพียงเล็กน้อยที่บางครั้งคนอื่นอาจจะจับไม่ได้ แต่เธอก็มักจะรู้สึกได้มากกว่าคนอื่นเสมอ อริสราทำท่าจะแหว่ใส่เขา แต่พอคิดถึงที่มาของกลิ่นแล้ว หญิงสาวก็ยกมือขึ้นปิดจมูก ก้าวถอยห่างจากชายหนุ่มอีกสองสามก้าว แทน

หนุ่มก็ขมวดมองการแสดงออกอย่างรังเกียจของคนตรงหน้าแล้วก็นึกหม่นไส้ เขานั่งกินข้าวกับพ่อแม่อยู่ตั้งนานไม่เห็นมีใครพูดเรื่องกลิ่น ยายนี้เป็นลูกหมาผสมคนหรือยังไงถึงได้ออกอาการโอเวอร์ขนาดนี้...นี่ก็อย่างนี้แล้วก็อึมึม เหมือนจะมีอะไรสนุกๆ ผุดขึ้นมาในหัวพอดี

ฉานธิษณ์ก้าวเท้าเข้าไปหาคนที่ห่อตัวลีบเหมือนพยายามหลีกเลี่ยงกลิ่นนี้ถึงสกปรก “อีหนักใจไหม มาใกล้ๆ มา มาดมให้หน้าใจ ครั้งหนึ่งได้สูดกลิ่นคลองแสนแสบอย่างใกล้ชิด เป็นบุญจมูกของคุณเชียวนะ”

“อ้าย!!!” อริสราพยายามเอนตัวหนีผู้ชายตัวเหม็นที่โน้มตัวเข้ามาใกล้ เธอจนเกินความจำเป็น “ถอยออกไปนะ! อี! ออกไป! ไอ้สกปรก!”

“เอ้าๆ ดมให้ชื่นใจ หรือสนใจพกกกลับไปด้วยไหมคุณ ผมแบ่งให้กินได้ นะ”

พอคนโดนแกล้งทำท่าเหมือนจะเป็นจะตายเพราะแค้นกลิ่นเหม็น ชายหนุ่มก็ระเบิดหัวเราะออกมาด้วยความสะใจ จนอีกฝ่ายทนไม่ไหว

กลืนใจผลักอกเขาให้ห่างออก

“ไ้บ้า ไ้คลอแสงแสบ ออกไปห่างๆ จันนะ!”

หญิงสาวตัวต้วเตี้ยตาขึ้นมองคนตัวสูงกว่าที่ยังหัวเราะใส่เธอไม่หยุด ก่อนจะเริ่มไล่สายตาสำรวจเขาหมายจะจำลักษณะท่าทางเอาไว้แจ้ง รมภ. ของโรงแรม แล้วก็ในตอนนั้นเองที่อริสราเพิ่งสังเกตเห็นนายคลอแสงแสบ อยู่ในชุดกู้ภัย หวังว่ากลิ่นที่เขาพยายามยัดเยียดให้เธอพกกลับบ้านจะมีแต่กลิ่นคลอแสงน้ำเน่านะ คงไม่ได้มีกลิ่นศพด้วยหรอกใช้ไหม...คิดแล้วก็ทำหน้า เบ้ ก่อนจะหันไปหรือตามองตัวอักษรที่ปักอยู่บนนอกเสื้อของเขา

ฉมานธิษณ์ ภัคดีปภากุล

‘ภัคดีปภากุลเธอ นามสกุลคูนๆ เหมือนเคยได้ยินที่ไหน’

ความจำอันลึกลับของหญิงสาวทำให้เธอคิดไม่ออกกว่าเป็นนามสกุลที่ มารดาของเธอเพิ่งพูดไปเมื่อครู่นี้ และเมื่อยังหาคำตอบให้คำถามในหัว ไม่ได้ อริสราจึงเลื่อนสายตาไปยังหน้าอกอีกข้างหนึ่ง

ทีมกู้ภัยทางน้ำที่พิทักษ์

อ้อ สงสัยจะเป็นนามสกุลของตัวแทนจากหน่วยกู้ภัยที่มารับเงิน บริจาคเมื่อครั้งที่เธอไปร่วมงานการกุศลของสโมสรกับแม่แน่ๆ ถ้าเป็นอย่าง นั้นเขาก็ต้องรู้จักเธอสิ เพราะตัวแทนจากหน่วยกู้ภัยที่มาร่วมงานการกุศล ในวันนั้น ทุกคนต้องเห็นว่าดาวเด่นที่ขึ้นไปพูดบนเวทีวันนั้นคือ ‘คุณหนู อลิษา’

“นี่คุณไม่รู้จักฉันเหรอ” คำถามทะเลาะกลางปล้องทำเอาคนฟังหยุดซ้ำ แล้วเปลี่ยนมาผูกคิ้ว “ดูหน้าฉันสิ คุณจำฉันไม่ได้เหรอ จันคุณหนูอลิษาไง”

แม้ว่าอริสราไม่ค่อยชอบชื่อที่วงการไฮโซผู้มีอันจะกินมากเกินพอดี ใช้เรียกเธอสักเท่าไร แต่พอมาอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ การใช้ชื่อที่คุ้นหูคนทั่วไปน่าจะเป็นการเรียกความทรงจำของคนตรงหน้าได้ดีที่สุด และถ้าเขารู้ว่าเธอเป็นใคร เขาก็จะต้องหยุดกิริยาไม่สุภาพที่ทำกับเธอเดี๋ยวนี้!

ทว่าสีหน้าของชายหนุ่มกลับไม่ได้บอกเธออย่างนั้น ก็แน่ละ เพราะ

นอกจากฉันทิษณ์ไม่ได้ไปร่วมงานการกุศลที่ไฮโซสาวว่าแล้ว ชื่อ ‘คุณหนูอลิษา’ ก็ยังเป็นครั้งแรกที่คนไม่เข้าสังคมอย่างเขาได้ยินอีกต่างหาก

“เรา...เคยรู้จักกันหรือ” คนที่ยังงงไม่หายเริ่มไล่สายตามองใบหน้าหญิงสาวอย่างสำรวจ “ไม่คุ้นเลยแฮะ...หรือคัลยกรรมมา ไปทำจมูกใหม่หรือ” ไม่ว่าเปล่า นี่ยาวๆ ของชายหนุ่มจิ้มลงที่ปลายจมูกอื่นๆ ของคุณหนูจอมเซิดหน้า

คนที่คิดว่าเขาอาจจะเพิ่งไปเก็บศพมาถึงกับเบิกตากว้าง “อ้าย! ไอ้อ้า! ออย่ามาแตะตัวฉันนะ แล้วฉันก็ไม่ได้ทำจมูก ฉันแค่กรี๊ดตาสองชั้นนะอู๊ยย!”

มือบางรีบปิดปากตัวเมื่อเปลือยหลุดเรื่องที่เธอไม่เคยบอกคนแปลกหน้าออกมา แล้วนั้นก็ยิ่งทำให้คนตรงหน้าระเบิดหัวเราะใส่เธออย่างไม่เกรงใจ อริสรามองเขาอย่างเช่นเขี้ยวอยู่ชั่วอึดใจ ก่อนจะกลั่นใจผลักอกแกร่งของคนตัว همینอีกครั้ง คำว่าโทรศัพท์ที่ในมือเขา แล้ววิ่งปรี๊ดออกไปอย่างรวดเร็ว

หวังว่าครั้งนี้คงจะเป็นครั้งสุดท้ายที่เราได้เจอกัน!

อีกคนที่ยังหัวเราะไม่หยุดมองตามหลังหญิงสาวที่สะบัดหน้าใส่เขาและกำลังวิ่งไปตามทางเดิน นึกถึงท่าทางเอาแต่ใจของเธอแล้วก็ยิ่งหยุดขำไม่ได้

“ฉันไงคุณหนูอลิษา” ฉันทิษณ์ดัดเสียงล้อเลียนเจ้าของชื่อ ก่อนจะขำตามออกมาอีกยกใหญ่ “คนอะไร...ตกลงเป็นบ้าเลยว่ะ”

สาวร่างเพรียวบางพยายามประคับประคองตัวเองบนรองเท้าส้นสูงคูเปอร์ดไม่ให้หน้าคะมำ เพราะพื้นทางเท้าริมถนนไม่ค่อยจะเสมอกันเท่าไร ขณะที่ก้าวไปก็ยังคงไม่เลิกดมกลิ่นตามเนื้อตัวและเสื้อผ้าของตัวเองไปด้วย เป็นเพราะนายภูภัยตัว همینคนนั้นแหละที่ทำให้คุณหนูอลิษาเสียความมั่นใจ ยิ่งต้องไปพบปะผู้คนต่ออีก ไม่รู้ว่ากลิ่นน้ำเน่าติดตัวเธอมาด้วยวิธีเปล่า

“เสียบุคลิกภาพหมด” คนหน้าบูดบ่นพึมพำ พลังลั้วทิวชชูเปียก จากกระเป่าออกมาเตะๆ ที่ปลายจมูก “มาจับจมูกฉันด้วย เก็บศพมาได้ ล้างมือรีเปลา่ก็ไม่รู้”

ความขุ่นเคืองของหญิงสาวถูกหยุดเอาไว้ชั่วคราวเมื่อขณะกำลังหย่อน ทิวชชูที่ใช้แล้วใส่กระเป่า ก็มีข้อความเข้ามาพอดี

ลิซ อยู่ไหนแล้ว

อริสราอ่านจากโทรศัพท์มือถือแล้วเงยหน้าขึ้น มองสาวร่างเล็กที่ยืน หันหลังให้เธออยู่ข้างหน้าซึ่งเป็นเจ้าของข้อความที่ส่งมา และแน่นอนว่าเป็น ตัวตึงตัวดีที่ทำให้เธอต้องถ่อมาถึงห้วยขวางนี้ละ

“อยู่ข้างหลังเอมนี้ไง โธ่”

เสียงของคนมาใหม่ทำเอาเอมมาลินสะดุ้งจนตัวไหว หันขวับกลับมา ตีหน้ายุ่งใส่ต้นเสียงอย่างรวดเร็ว “ทำไมมาไม่ให้ลุ่มให้เสียง เราตกใจหมด”

“ก็ให้แล้วนี่ไง หรือจะเอาดังกว่านี้” อริสราว่าพลังแกลิ่งทำท่าจะ ตะโกนจริงๆ จนเพื่อนต้องรีบปราม

“ไม่เอาๆ ลิซ ไม่ต้องดังกว่านี้แล้ว”

คนช่างแกลิ่งหัวเราะยิ้มๆ รู้อยู่แล้วว่าจะต้องหลอกเอมมาลินได้ พอ แกลิ่งเพื่อนจนพอใจแล้ว คนเพิ่งมาถึงก็ตัดบทเข้าฐานะของพวกเธอ

“ว่าแต่เอมเหอะ บอกว่ามาเอาคิวก่อน ได้รึยัง” อริสราชะเง้อมองผ่าน เพื่อนไปยังผู้คนที่นั่งต่อแถวเรียงกันยาวไปสุดทาง แอบภาวนาในใจว่าคง ไม่ใช่แม่หมอบคนนี้หรือกมั้งที่เอมมาลินชวนเธอดูดวงด้วย

“ได้แล้ว เรามาสายไปหน่อยก็เลยได้คิ้วซ้ำ เขาเริ่มจองคิ้วกันตั้งแต่ ลีโมงเย็น”

“นี่ก็สองทุ่มกว่าแล้วนะ ยังไม่ถึงคิวกะอีกเหรอ” อริสราถาม นี่ขนาด เธอหลงทางจนมาสายไปชั่วโมงกว่าแล้วนะ นี่ก็มาถึงแล้วจะได้ดูเลย กลายเป็นว่ายังไม่ถึงคิวกะอีกเหรอเนี่ย

“คิวกะที่สอง” คนมาจองคิวกุดด้วยน้ำเสียงธรรมดา แต่คนฟังโพล่ง

ออกมาอย่างไม่เกรงใจคนแถวนั้น

“ตีสอง!” อริสรายังคงนั่งงันไปด้วยอาการตกตะลึง ก่อนจะคาดเดาอะไรบางอย่างแล้วหรีตามองคู่สนทนาวางอย่างจับผิด “ไม่นะเอม เอมต้องอำลิชแน่ๆ”

อริสราตีโพยตีพาย สายหน้าไปมาคล้ายจะยืนยันกับเพื่อนด้วยท่าทางอีกรอบว่าอย่างไรเสียเธอก็ไม่โอเคที่จะอยู่รอจนถึงตีสอง แม้ว่าเธอจะบอกที่บ้านเอาไว้แล้วว่าจะกลับตึก แต่ถ้าเธอกลับบ้านหลังตีสอง พ่อกับแม่จะเชื่อเธอหรือเปล่าเนี่ยว่าเธอไปตูดวงมาจริงๆ ไม่ได้ไปแดนซ์ที่ผับไหนมา

ขณะที่คนหนึ่งกำลังเป็นเดือดเป็นร้อน อีกคนหนึ่งกลับไม่ได้ฟังเหม่อลอยเหมือนคิดอะไรบางอย่างอยู่ ไม่นานนักเอมมาลินก็ถึงความสนใจกลับมาที่เรื่องตรงหน้า แล้วหันไปถามเพื่อน

“หือ? โทษที เมื่อกี้เรากำลังมองสองคนนั้นจูงมือข้ามถนน ลิชพูดว่าอะไรนะ”

“อ๊วย! ปล่อยให้ลิชพูดคนเดียวได้ไงเนี่ย ลิชก็บอกว่าเอมต้องอำลิชเล่นแน่ๆ ที่บอกว่าเราจะได้อวดตูดวงตอนตีสองนะ”

“นี่ไง” คนถูกหว่าอำเพื่อนซุกระดาศไปคิวให้คนตรงหน้าด้วยหน้าตาใสซื่อ “ตีสองจริงๆ นะ”

“โห ตีสอง” อริสราทำตาโต ก่อนจะสายหน้า “ไม่มีทาง ไม่ใช่ลิช ไม่ใช่ลิชแน่ๆ ใครจะบ้ารอก็รอไปเถอะ แต่อลิชไม่รอ!” กระแทกเสียงทิ้งท้ายพร้อมกับกอดอกแล้วขีดหน้าด้วยท่าประจำ

ให้ตายเหอะ! วันนั้นมันวันอะไร เจอแต่พวกประหลาดๆ เมื่อกี้ก็คนเก็บศพ ตอนนี้ก็คนบ้า

เอมมาลินเพื่อนรักของเธอจะรอตูดวงตอนตีสอง! บ้าไปแล้ว บ้าไปแล้วแน่ๆ!

เอมมาลินมองคุณหนูผู้ไม่ชอบบร่อที่ยังกอดอกขีดหน้าราวกับอยากจะประท้วง ทว่าเธอก็ทำได้หนักใจอะไรไม่ เพราะทั้งคู่เป็นเพื่อนซี้ที่เกาะติด

กันมาตั้งแต่เข้าเรียนอนุบาลลากยาวไปจนจบชั้นประถม แม้ว่าพอเริ่มเข้าเรียนมัธยม อริสราจะย้ายไปเข้าโรงเรียนที่ค่าเทอมแพงหูฉี่จนครอบครัวของเอมมาลินจ่ายไม่ไหวก็ตาม แต่ทั้งสองก็ยังไปกลับบ้านกับโรงเรียนพร้อมกันอยู่ดี และเพราะแบบนี้การรับมือกับความเอาแต่ใจของอริสราจึงไม่ใช่งานหนักของเอมมาลินเลย

“แค่ตีสองเอง...” คนอยากดูดวงมากกว่าเสียงเรียบเรื่อย

เพราะเอมมาลินนอนดึกจนเป็นนิสัย คำว่าตีสองจึงไม่ถือว่าตึกเกินไปสำหรับเธอ ต่างกับคุณหนูอลิซที่แค่นอนเที่ยงคืน เธอก็โดนแม่บ่นไปสามวันเจ็ดวันว่าการนอนดึกจะทำให้หน้าแก่ก่อนวัย เธอเลยอดเถียงไม่ได้

“ตั้งตีสองต่างหาก พระเจ้าเออะ นี่ร้านหมอดูหรือเซเว่นกันแน่”

“แม่หมอดูคนนี้ชื่อดังจะตาย กว่าจะได้คิวมาไม่ใช่ง่าย ๆ เลยนะ”

“ตั้งจริงแน่รึเปล่า ไม่ใช่ว่าถูกหลอกมาหรอกนะ”

“เราเชิร์ชหาในเน็ตมา แม่หมอดูคนนี้เป็นหมอดูชื่อดังย่านห้วยขวางเลยนะ เคยลงหนังสือพิมพ์ด้วย ใครๆ ก็บอกว่าแม่น แถมยังคิดราคาไม่แพงด้วย อีกอย่างนี่ ลิซก็พูดเองไม่ใช่เธอว่ามีเรื่องกลุ่มใจ ไปปรึกษาแม่หมอดูอาจจะรู้ลึกลึ่กซึ้งก็ได้นะ”

พอเอมมาลินเอาเหตุผลนี้มาอ้าง อริสราก็คล้อยตามเอาง่ายๆ

“เรื่องกลุ่มใจเธอ” หญิงสาวทวนคำพูดของเพื่อนพลาจครุ่นคิด คนเราทุกคนก็ต้องมีเรื่องให้กลุ่มใจกันทั้งนั้น แต่เรื่องกลุ่มใจของเธอ ถ้าบอกคนอื่นไป ใครๆ เขาก็ชอบคิดว่าเรื่องกลุ่มใจของคุณหนูอลิซผู้เปรียบพร้อมนั้น... เป็นเรื่องไร้สาระ เรื่องไม่หนักหนาสำหรับพวกเขาเสมอ ทำให้ถึงไม่มีใครคิดบ้างว่าคนเรามีภูมิต้านทานเรื่องหนักหนาไม่เท่ากัน เรื่องไร้สาระของคนอื่นมันก็เป็นเรื่องหนักของเธอได้เหมือนกันนะ

“อ้อ...มันก็มีนะ...” หญิงสาวว่าเสียงไม่ดังมาก คิดอยู่ว่าควรจะพูดเรื่องของเธอออกไปดีไหม แต่สุดท้ายก็ปล่อยทิ้งไป เพราะถ้าพูดตอนนี้ เรื่องกลุ่มใจของเธอมันก็คงเทียบไม่ได้กับเรื่องของเอมมาลินละมั้ง...แล้วอริสรา

ก็ได้แต่ถอนหายใจแล้วเก็บเรื่องของตัวเองลงใจ “เรื่องทีลืซกลุ่มใจที่สุดตอนนี้คือ...ลืซหิวอะเอม”

เอมมาลีนมองหน้าเพื่อนแล้วยิ้มกว้าง “งั้นเราไปหาอะไรกินระหว่างรอกันดีไหม ปะ”

แล้วอริสราภก็เดินตามเพื่อนซี้ของเธอไป ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเป็นเพราะเรื่องกลุ่มใจหรือความหิวที่ทำให้คนเอาแต่ใจยอมคล้อยตามอย่างง่าย แต่ที่รู้แน่ๆ คือดูเหมือนว่าตอนนี้ข้อสรุปของการโต้แย้งคือเธอจะยอมอยู่รอดดูดวงตอนที่สองเป็นเพื่อนเอมมาลีน...ไปๆ มาๆ ทำไมเธอกลายเป็นยายบ้าตามเพื่อนไปด้วยอีกคนละเนี่ย

เฮ้อ...มันก็ต้องเป็นอย่างนั้นสินะ เพราะถ้าไม่บ้าจะสู้บ๊ีกันมาได้ ยี่สิบกว่าปีแบบนี้หรือ ไซ้ใหม่ละเอม!

2

Deimos

ขึ้น 15 ค่ำ เดือน 10

บ้านไม้สองชั้นขนาดกะทัดรัดกลางเก่ากลางใหม่ ที่ผนังด้านหนึ่งของบ้านมีประตูไม้บานพับเปิดโล่งออกสู่ชานบ้านพื้นไม้ระแนงขัดมันยื่นออกไปจดแม่น้ำเจ้าพระยา ที่มุมหนึ่งของชานไม้มีผ้าสีเข้มปูรองรับร่างหนาของชายหนุ่มที่กำลังอยู่ในห้วงนิมิต ส่วนอีกด้านหนึ่งก็มีโต๊ะไม้ตัวเล็กตั้งอยู่พร้อมกับอีกหนึ่งชายหนุ่มที่กำลังคร่ำเคร่งอยู่กับงานที่หน้าจอโน้ตบุ๊กของเขา

บรรยากาศคำคินที่แสงจากพระจันทร์ดวงโตส่องกระทบผิวน้ำ ให้เห็นเป็นภาพสะท้อนที่ไหวระเือนไปตามกระแสน้ำ เสียงน้ำไหลดังปะปนไปกับเสียงจากพัดลมตัวเล็กที่เป่าไล่อุ่นอยู่ไม่ไกลจากสองหนุ่มไปมากนัก ความเงียบที่ไม่มากจนเกินไปทำให้สมองของคนทำงานตื่นตัวได้ดี ในขณะที่ก็ไม่ได้ดังจนเกินกว่าจะทำให้ใครอีกคนหลับไม่ลง

บ้านหลังนี้เป็นบ้านที่ฉนวนฉนวนหนาเข้าเอาไว้เพื่อปลีกวิเวก ใช้เวลาส่วนตัวโดยไม่ต้องมีคนที่บ้านมาวุ่นวายอยู่ใกล้ๆ สลัดคราบลูกชายเจ้าของโรงแรมที่มีคนรอมมีอรองเท้าตลอดเวลาจนเคยถูกล้อว่าเป็นลูกแหงมาใช้

ชีวิตสงบเงียบบริมแม่น้ำ และอีกเหตุผลหนึ่งก็เป็นเพราะว่าที่นี่ใกล้กับหน่วยกู้ภัย เวลาที่ออกเวรแล้ว เขากับเพื่อนซี้อย่างเมฆาจึงมักจะมานอนพักเอาแรงที่นี้เสมอ

เมฆาชำเลืองมองคนหลับที่จู่ๆ ก็ขยับตัวเล็กน้อย คิ้วเข้มของคนนอนกระตุกสองสามทีเหมือนกำลังฝันร้าย คนที่ทำงานอยู่เลยชะงัก ก่อนจะเลื่อนสายตาไปมองเวลาที่หน้าจอโน้ตบุ๊ก

“จะเที่ยงคืนแล้ว...หวังว่าคงไม่ต้องงมศพต่อนี่หรือกนะทุกทีก็เห็นรูล้วงหน้าตั้งสองสามวันนี่”

เมฆาคาดเดาจากประสบการณ์ยังไม่ทันจะสิ้นคำดี ร่างหนาที่นอนอยู่ก็สะดุ้งเฮือก เต็งขึ้นนั่งจนคนพูดสะดุ้งตามไปด้วย

“เฮ้ย! ต้องตกใจอะไรขนาดนั้นวะไอ้ฉาน ทำอย่างกับฝันเห็นอุบัติเหตุครั้งแรกไปได้!”

คนที่เพิ่งตื่นจากฝันมองหน้าคนพูดหนึ่ง ที่เมฆาพูดอย่างนั้นก็ไม่ได้แปลก เพราะตั้งแต่รู้จักกันมา แทบจะทุกวันที่ฉานธิดันได้รับรู้ถึงอุบัติเหตุที่กำลังจะเกิดขึ้นเสมอ ไม่ว่าจะเห็นภาพรางๆ ด้วยสองตาเปล่าหรือภาพในความฝันนี้ยังไม่รวมกับที่ได้ยินเสียงผ่านหูอีก ความสามารถพิเศษที่ไม่รู้ว่าเป็นพรสวรรค์หรือคำสาปนี้ ทำให้ชายหนุ่มที่ควรจะได้ใช้ชีวิตเหมือนวัยรุ่นธรรมดาตัดสินใจผันตัวมารับหน้าที่หน่วยกู้ภัย เพราะไหนๆ ซิกซ์เซนส์นี้ก็ติดตัวมาตั้งแต่เกิด เขาก็ควรจะใช้มันให้เกิดประโยชน์เสียบ้าง

ทว่าครั้งนี้กลับไม่เหมือนเช่นทุกครั้ง แทนที่ฉานธิดันจะบอกเพื่อนถึงสถานที่หรือวันเวลาที่เกิดอุบัติเหตุ เพื่อที่พวกเขาจะได้วางแผนเตรียมพร้อมที่จะเดินทางไปช่วยคนเจ็บได้ทันเมื่อถึงเวลานั้น แต่เขากลับนิ่งไปจนผิดสังเกต

“ไอ้ฉาน!” เมฆาตะโกนเรียกเพื่อนอีกครั้งจนคนถูกเรียกได้สติ “ตกลงว่าที่ไหน”

ฉานธิดันก็ลึนน้ำลายอีกใหญ่ นึกถึงภาพที่เขาเห็นในความฝันเมื่อ

ครูอีกครั้ง “ที่...ที่ท่าหน้า ที่ท่าหน้าโรงแรมภูอะ”

บอกเพื่อนแล้วชายหนุ่มก็ก้าวไปยืนริมหน้าต่างก่อนจะเงยหน้าขึ้นมอง พระจันทร์ จันทร์ทรงกลดสว่างไสวไม่ต่างจากภาพที่เขาเห็นในความฝัน เมื่อครู่นี้เลย ความตระหนกฉวยวูบขึ้นบนใบหน้าเขา “คืนนี้...มันกำลังจะเกิดขึ้นคืนนี้แหละ”

“เฮ้ย!”

“ผู้หญิงสองคน ตกน้ำที่ท่าหน้าของโรงแรมภู”

“สองคน! ตกน้ำเจ้าพระยาเนี่ยนะ! งานใหญ่แล้วไอ้ฉาน ถ้าเป็นข่าว ขึ้นมา โรงแรมมึงเสียหายหนักแน่!” เมฆาผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ สีหน้าเริ่ม เครียดไม่ต่างจากฉานธิดา

ที่ความคิดของเมฆาไม่ได้จับแค่เรื่องอุบัติเหตุเพราะเขาคือทายาท อัครากรูป บริษัทใหญ่เจ้าของธุรกิจโรงแรมและรีสอร์ททั่วประเทศ ซึ่งตอนนั้น เขารับหน้าที่เป็นหนึ่งในทีมบริหาร ดังนั้นเมื่อได้ยินว่าจะเกิดอุบัติเหตุซึ่งอาจ จะมีผู้เสียชีวิตในพื้นที่ของโรงแรม สมองของเมฆาจึงประเมินไปถึงความเสียหายทันที

ว่า...เหมือนฉานธิดาจะไม่ได้คิดอย่างนั้นเสียทีเดียว สายตาของเขาส่ายไปมาราวกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก “ไม่ ไม่มีคนตาย ตอนนั้นฉัน มองไม่เห็นคนตาย” ว่าแล้วก็เบนสายตาแว่แน่ไปหาคนที่รอฟังอยู่ “จะไม่มีการตาย ถ้าเราไปช่วยได้ทัน! ก็โหมงแล้ววะเมฆ”

“อีกสิบนาทีกี่จะเที่ยงคืน เอาไง”

“สิบนาทีกี่! คนกลัวว่าจะไม่ทันโพล่งเสียงดัง ปาลินทำไมไม่ปลุกวะ เนี่ย สิบนาทีกี่จะข้ามวัน แล้วจะไปทันได้อย่างไร!”

“ทันดิ ถ้าเราใช้ไอ้ฉาน” เมฆาสะบัดหน้าไปยังเจ็ดสีกันโปรดของเขา ที่จอดเทียบชานบ้านอยู่

โดยปกติแล้ว บริเวรฉานนี้ไม่ได้รับอนุญาตให้ขับเจ็ดสีกี่เพราะเกรงว่าจะเกิดอุบัติเหตุกับเรือโดยสารที่แล่นอยู่ แต่เพราะโรงแรมของเมฆาอยู่ห่างจาก

บ้านพักเช่าของฉานธิษณ์ไปไม่มาก เขาจึงมักจะแอบขับเจ็ตสกีมาที่นี้ในเวลา กลางคืนแบบนี้เสมอ

ฉานธิษณ์ลั่งลอยอยู่ชั่วอึดใจ “แล้วถ้าโดนจับล่ะวะ”

“มึงก็จ่ายค่าปรับก็แล้วกัน!”

สิ้นคำพูดของเมฆา สองหนุ่มก็รีบกระโดดขึ้นเจ็ตสกีอย่างรวดเร็ว ก่อนที่ฉานธิษณ์ผู้เป็นคนขับจะสตาร์ทเครื่องแล้วบึ่งตรงไปยังที่หมาย เมฆา ที่ซ่อนตัวอยู่ข้างหลังกดโทรศัพท์แจ้งไปยังทีมกู้ภัยของพวกเขาอย่างรู้หน้าที่ และไม่ถึงห้านาทีที่ทั้งสองก็มองเห็นท่าหน้าของโรงแรมวันซ์ ริวอู่ว่างไร

ฉานธิษณ์พยายามเพ่งสายตามองผ่านความมืดสลัว ภาพที่เขาเห็น ตรงหน้าเริ่มคล้ายภาพในความฝันมากขึ้นเรื่อยๆ หัวใจของชายหนุ่มเต้นแรง ด้วยความตื่นกลัว และเมื่อเขาขับเจ็ตสกีเข้าไปได้ใกล้มากพอที่จะตะโกน บอกหญิงสาวทั้งสองที่อยู่บนท่าหน้า ก็ดูเหมือนว่าจะเข้าไปเสียแล้ว

“เฮ้ย! ระวัง!”

“ว้าก!!!”

ตูม!

เสียงของร่างเล็กทั้งสองที่พลัดตกน้ำดังขึ้นในเวลาไล่เลี่ยกัน ก่อนจะ ตามมาด้วยเสียงกระโดดน้ำของเมฆาที่ซ่อนอยู่ข้างหลัง ฉานธิษณ์จึงรีบ ดับเครื่องยนต์แล้วกระโดดลงน้ำตามไปอีกคน

กระแสน้ำในเวลากลางคืนไหลเชี่ยวมาก ยิ่งคืนนี้เป็นคืนพระจันทร์ เต็มดวง น้ำในทะเลจะสูงขึ้น และบางครั้งก็หนุนให้น้ำในแม่น้ำสูงขึ้นตามไป ด้วยเหมือนเช่นคืนนี้ แล้วเมื่อตอนหัวค่ำฝนเพิ่งจะตกลงมาทำใหญ่ ยิ่งเพิ่ม ปริมาณน้ำในแม่น้ำให้มากขึ้นไปอีก

สภาวะแวดล้อมของคืนนี้ไม่เอื้อต่อการช่วยชีวิตผู้ประสบภัยทางน้ำ เลยสักนิด อันที่จริงถ้าจะพูดให้ตรงประเด็นกว่านี้ เขากับเมฆากำลังทำสิ่งที่ เสียยิ่งมากเกินไปอยู่ พวกเขาไม่มีแม้แต่อุปกรณ์ดำน้ำ อุปกรณ์ช่วยชีวิต หรือ แสงไฟที่ช่วยให้ทัศนวิสัยดีขึ้นด้วยซ้ำ แต่มาถึงขั้นนี้แล้ว ใครจะยอมปล่อย

ให้คนสองคนตายไปต่อหน้าต่อตาโดยไม่ทำอะไรเลยได้ละ อย่างไรก็ตามเสียทีมี กุ๊กภัยของเขาก็กำลังตามมา อาจจะต้องเลี้ยงไปบ้าง แต่คนที่มาถึงก่อนก็ต้อง ทำในสิ่งที่พอทำได้ไปก่อน เพราะการกู้ชีพหากเข้าไปเพียงไม่กี่วินาทีก็อาจนำไปสู่การสูญเสียชีวิตได้

ความมืดมิดคือสิ่งแรกที่ฉมานธิษณ์รับรู้หลังจากกระโจนลงน้ำ ความมืดที่มาพร้อมกับน้ำที่เย็นจัดเข้าจู่โจมเขาในเสี้ยววินาที ความหนาวเย็นเริ่ม แทรกซึมเข้าไปถึงกระดูก ร่างหนาวว้ายตัดผ่านทิศทางของกระแสน้ำแรงที่ เกือบจะทำให้ร่างของเขาไหลตามแรงน้ำไปด้วย นักกู้ภัยหนุ่มไม่ได้มุ่งตรง ไปยังจุดที่เขาเห็นร่างของผู้ประสบภัยร่วงลงสู่แม่น้ำ แต่ประสบการณ์สอน ให้เขารู้ว่ากว่าจะไปถึงตำแหน่งนั้นร่างของเธอจะถูกพัดให้ไหลออกห่างจาก จุดนั้นไปแล้ว ชายหนุ่มจึงว้ายน้ำตรงไปยังตำแหน่งที่เขาคาดคะเนเอาไว้ว่า ร่างของเธอจะไหลไปถึง ก่อนจะตกลงไปได้ทัน...และพบกับอีกหนึ่งอุปสรรค

ปัญหาใหญ่ของการกู้ชีพโดยไม่มีอุปกรณ์ช่วย

มืด...ใต้น้ำมืดเกินกว่าที่เขาจะมองเห็นร่างของเธอได้!

ฉมานธิษณ์ไหลขึ้นมาเหนือน้ำอีกครั้งในเวลาไม่กี่นาทีต่อจากนั้น ก่อน จะหันรีหันขวางมองหาเพื่อนอีกคน และก็เป็นจังหวะเดียวกับที่เมฆาผุดขึ้นมาเหนือน้ำพอดี

“มองไม่เห็นอะไรเลย!”

เสียงของเมฆาตะโกนบอก และนั่นยิ่งย้ำให้ฉมานธิษณ์รู้ว่าสถานการณ์ กำลังแยลงเรื่อยๆ ชายหนุ่มกวาดสายตามองไปมองมาอย่างรวดเร็ว

ไม่มี!

ไม่มีวิญญูณ เขาไม่เห็นใครอยู่แถวนี้ทั้งนั้น นั่นก็เท่ากับว่าผู้หญิง สองคนนี้ยังไม่ตาย!

“ยังไม่ตายเว้ยเมฆ!”

สิ้นเสียงตะโกนบอกของฉมานธิษณ์ นักกู้ภัยหนุ่มทั้งสองก็ดำมุดลงไป ใต้น้ำอีกครั้ง...และครั้งนี้ฉมานธิษณ์ก็เห็นในสิ่งที่ต่างออกไป

พรายน้าเธอ...

คำถามหนึ่งผุดขึ้นในหัวเขาเมื่อสิ่งที่เขามองเห็นอยู่ไม่ห่างไปตรงหน้า คือปรากฏการณ์ธรรมชาติที่เกิดจากสิ่งมีชีวิตจุดเล็กๆ ใต้น้ำนับล้านจุดกำลังเรืองแสงเกาะกลุ่มกันอยู่ ฉนวนิชนิเคยเห็นปรากฏการณ์พรายน้าแบบนี้ ครั้งหนึ่งแล้วเมื่อครั้งที่เขาไปดำน้ำทะเลกับเมฆาเมื่อหลายปีก่อน แต่ก็ไม่เคยเห็นมันเกิดขึ้นในแม่น้ำแบบนี้

ทว่า...นี่ก็ไม่ใช่เวลาที่จะมาคิดเรื่องอื่น เพราะในตอนนั้นแสงสีฟ้าจากปรากฏการณ์พรายน้ากำลังเข้ามาช่วยเติมความสว่างให้นักกู้ภัยหนุ่มมองเห็นได้ชัดขึ้นในความมืด แม้จะยังเลื่อนรางแต่มันก็ทำให้เขาเห็น...ร่างเล็กที่กอดอะไรบางอย่างเอาไว้แน่น และกำลังถูกพัดให้ไหลไปตามกระแสน้ำพร้อมกับจมลงสู่เบื้องล่างอย่างช้าๆ ในเวลาเดียวกัน

ฉนวนิชนิมุ่งตรงเข้าไปหาอย่างไม่รอช้า จากนั้นรวบเอาร่างของเธอ แล้วดึงให้ผุดขึ้นเหนือน้ำพร้อมกันในเวลาอันรวดเร็ว ก่อนที่ลมหายใจที่เขากลั้นเอาไว้จะเกินต้านไหวเสียก่อน หนุ่มร่างหนาสอดแขนข้างหนึ่งผ่านบ่าของร่างที่ไร้สติจากด้านหลังแล้วพาดผ่านหน้าอกของเธอ รีบลากให้เธอกลับเข้าฝั่งก่อนที่ตัวเขาเองจะอ่อนแรงเกินจะต้านแรงน้ำได้ไหว

นักกู้ภัยหนุ่มวางร่างเล็กลงบนท่านี้ และเริ่มการปฐมพยาบาลทันที อย่างที่เคยทำเช่นทุกครั้ง เขาดึงหนังสือเล่มที่เธอกอดเอาไว้ออกแล้วโยนมันทิ้งไปส่งๆ พลางเรียกเธอไปด้วย

“คุณๆๆ คุณได้ยินผมไหม” มือหนาจับที่ไหล่ทั้งสองข้างของเธอ และเขย่าให้เธอได้สติ

เมื่อเห็นว่าผู้ประสบเหตุไม่ไหวตึง เขาจึงจับคางของเธอให้เงยขึ้น บีบจมูกแล้วเป่าปากเธอสองครั้ง ก่อนจะเริ่มนวดหัวใจของคนที่ยังไร้สติ หยดน้ำจากเส้นผมของฉนวนิชนิร่วงลงกระทบใบหน้าของคนนอนนิ่งตามแรงที่เขาตกลงเพื่อช่วยชีวิตเธอ

แต่ก็ไม่เลย...ร่างของหญิงสาวยังแน่นิ่งไม่มีการตอบสนอง หัวใจของ

ชายหนุ่มลั่นไหวแรงขึ้นเป็นเท่าทวีคูณด้วยความกังวล หนุ่มร่างหนาหอบหายใจแรงขึ้นทั้งที่เขาไม่เคยรู้สึกแบบนี้กับการช่วยชีวิตผู้อื่นมาก่อน อาจเป็นเพราะเขาช่วยเธอขึ้นมาได้แล้วหรือเปล่า เขาถึงไม่ยอมให้เธอตายไปตรงหน้าแบบนี้

ชายหนุ่มผู้มีสัมผัสพิเศษใช้เวลาเสี้ยววินาทีเงยหน้าจากร่างของคนหมดสติแล้วมองไปรอบๆ อย่างคาดหวัง คาดหวังว่าเขาจะไม่เห็น...ไม่เห็นว่ามีคนคนเดียวกันกับร่างที่นอนนิ่งอยู่ยื่นมือมองเขาอยู่จากที่ไหนสักแห่ง

แล้วแวตตาของชายหนุ่มก็วาวแสงขึ้นมาเล็กน้อยเมื่อเขาไม่เห็นสิ่งที่ใจกลัว ฉันทิษณ์จึงตั้งสมาธิกลับมาช่วยชีวิตเธอต่อ

“พีนสิคุณ! พีนสิ! ผมรู้ว่าคุณยังไม่ตาย พีนขึ้นมาได้แล้ว”

สิ้นเสียงขอร้องแกมออกคำสั่งของชายหนุ่ม ร่างเล็กก็สำลึกรู้สึกออกมาพร้อมกับเสียงของใครอีกคนที่วิ่งเข้ามาสมทบทันเวลาพอดี

“พี่มาน! เป็นไงบ้าง รถของหน่วยจอดอยู่ประตูด้านหลัง พี่สิทธิเตรียมอุปกรณ์รออยู่ที่รถแล้วพี่”

คนถูกเรียกชื่อร่างเล็กให้ลอยขึ้นจากพื้นอย่างว่องไว พร้อมกับตะโกนบอกอีกฝ่ายไปด้วย “ไปช่วยไอ้เมฆที! ยังหาอีกคนไม่เจอ เดี่ยวคนนั้นถูกไฟโรงบาลเอง”

‘พวกเธอสองคนกำลังจะเผชิญหน้ากับเรื่องที่ไม่คาดฝัน’

‘แล้วพวกเขาจะทำไมยังไงดีคะแม่หมอ มีวิธีแก้หรือเปลาคะ’ เอมมาลินชะงัก แล้วหันหลังกลับไปถามหญิงชราหลังค่อม

หญิงชรานิ่งมองทั้งสองสาว ก่อนเงยหน้าขึ้นมองพระจันทร์ หลับตาลงราวกับมองบางสิ่งบางอย่างในมานนิมิต ‘สายน้ำและดวงจันทร์จะนำโชคมาให้ พวกหนูไปขอพรจากดวงจันทร์นะ ยิ่งเป็นคืนจันทร์ทรงกลด...ยิ่งดี’

“เอม!”

เสียงตะโกนก้องพร้อมกับเจ้าตัวที่สะดุ้งตื่น อริสรามองเพดานสีขา

ตรงหน้า สติของเธอยังคงวนเวียนอยู่กับเรื่องในความฝัน ไม่สิ...จะบอกว่า เป็นเรื่องในความฝันก็คงไม่ถูก เพราะที่จริงมันคือความทรงจำ คือคำพูดในวันนั้นของแม่หมอติสองคนนั้นต่างหาก เมื่อสมองเริ่มจัดเรียงเหตุการณ์ เมื่อครู่ได้เข้ารูปเข้ารอย หญิงสาวก็เริ่มมองสำรวจรอบข้าง

ห้องสีขาว โทรทัศน์ โสฟา แล้วก็...เสาน้ำเกลือ

“เสาน้ำเกลือ!” คนป่วยที่ไม่รู้ตัวว่าป่วยโพล่งออกมาอีกครั้ง พร้อมกับ देंงตัวขึ้นนั่ง และการเคลื่อนไหวร่างกายที่เร็วเกินไปนั้นทำให้หญิงสาวถึงกับ หน้ามืด ร่างกายเอนเอนจนต้องจับขอบกั้นข้างเตียงเอาไว้

“ฟื้นแล้วหรือคะคุณ อย่าเพิ่งขยับตัวมากนะคะ คุณยังมีไข้อยู่” เสียงของพยาบาลที่เข้ามาได้จังหวะพอดีร้องห้าม ก่อนจะตรงเข้ามาช่วยจับคนป่วยเอาไว้

เป็นตอนนั้นเองที่คนอ่อนแรงรู้สึกวาล่าคอของตัวเองแห้งผาก แถมยังแสบจนเจ็บไปหมด ศีรษะก็เหมือนถูกบีบตบๆ ความปวดเมื่อยตามร่างกายเข้าจู่โจมเธอจนหนักไปทั้งร่าง หญิงสาวรับรู้ความสามารถที่มีจำกัดของตัวเองแล้วก็ค่อยๆ ลืมตาอีกครั้ง หันขึ้นไปมองพยาบาลวัยกลางคนที่ส่งยิ้มละไมกลับมาให้

“น้ำ...ขอน้ำหน่อยค่ะ” เธอเอ่ยเสียงแหบเบาจนแทบจะไม่ได้ยินทุกคำที่เอ่ยเหมือนของมีคมครูดผ่านลำคอของเธออย่างไรอย่างนั้น

พยาบาลช่วยจับแก้วให้คนป่วยค่อยๆ ดื่มน้ำอุ่นผ่านหลอดดูดีให้ลงคอไปช้าๆ อริสราตั้งสติทบทวนสิ่งที่เป็นอยู่รอบตัวไปด้วย ไม่นานนักเธอก็เอ่ยขึ้นอีกครั้ง

“นี่ฉัน...มาอยู่ที่นี้ได้ยังไงคะ”

“เมื่อคืนคุณตกน้ำค่ะ ทีมกู้ภัยพาคุณมาส่งที่นี่” พยาบาลตอบพลางกอดร่างกายของผู้ป่วยเบาๆ ให้เอนตัวลงนอนพักอ่อน “แต่ไม่ต้องตกใจนะคะ ตอนนี้คุณปลอดภัยแล้ว เพียงแต่ยังมีไข้สูงอยู่ คุณหมอเลยให้คุณนอนรอดูอาการก่อนค่ะ”

คิ้วเรียวของคนฟังผูกเข้าหากัน พยายามดึงเหตุการณ์ที่พยาบาลพูด
ให้กลับมาในสมอง

ตกน้ำเธอ...

ใช่! เมื่อคืนเธอกับเอมมาลินไปที่ทำน้ำของโรงแรมวันซ์ ริวา แล้วก็
ปลัดตกน้ำนี่นา ถ้าตอนนี้เธอมาอยู่ที่นี่ แล้ว...

“เพื่อนของฉันล่ะคะ” คนป่วยพยายามเค้นเสียงถามผ่านลำคอแห้งผาก
อีกครั้ง ทว่าคนถูกถามกลับผูกคิ้วให้

“เพื่อน? เพื่อนไหนคะ ตอนที่คุณถูกนำตัวมาส่งที่นี่ มีแค่คุณคนเดียว
นะคะ”

หัวใจของอริสราหล่นวูบ รู้สึกตัวเย็นวาวขึ้นมาทั้งที่พยาบาลเพิ่งบอก
ว่าเธอมีไข้ มีอาการขำผ้าห่มบนตัวซ้าๆ ราวกับพยายามจะระงับอาการสั่นไหว
ของร่างกาย

หมายความว่ายังไง...มีแค่เธอคนเดียวที่ถูกพามาที่โรงพยาบาลอย่าง
นั้นหรือ แล้วเอมล่ะ

อริสราจำได้ว่าความทรงจำสุดท้ายตอนที่เธอคว่ำหน้าสีภาพของ
เอมมาลินเอาไว้ได้ เธอได้ยินเสียงว่ามีใครอีกคนตกลงไปในแม่น้ำพร้อมกัน
กับเธอ และใครอีกคนนั้นก็ต้องเป็นเอมมาลินอย่างไม่ต้องสงสัย แล้วถ้ามีคน
มาช่วยจนพาเธอมาส่งที่โรงพยาบาลได้ เธอก็ต้องถูกพามาที่นี่เหมือนกันสิ

คนป่วยมองเพดานห้องด้วยสายตาว่างเปล่า รู้สึกว่าดวงตาของเธอ
ร้อนผ่าวขึ้นมาจับปล้นยามการคาดเดาที่ไม่อยากให้เกิดขึ้นมากที่สุด
ปรากฏขึ้นในหัว

ไม่! มันต้องไม่เป็นอย่างนั้น มันเป็นอย่างที่เธอคิดไม่ได้หรอก

ไม่มีทาง! ไม่มีทางเด็ดขาด

อริสรา รู้สึกเกลียดความคิดของตัวเองตอนนี้ที่สุด!

“คุณแน่ใจหรือคะว่าไม่มีคนจมน้ำถูกพามาที่นี่แล้ว” หญิงสาวร่างบาง
บนเตียงผู้ป่วยเอ่ยถามพยาบาลอีกครั้ง พยายามห้ามน้ำตาที่คลออยู่ไม่ให้

ไหล ทว่า...มันก็ยากเกินต้านไหวเมื่อคนที่เธอเอ่ยถามเอ่ยย่ำสิ่งที่คนรอฟัง
ไม่ยากได้ยิน

“อะ เมื่อคืนมีแค่คุณคนเดียวจริงๆ”

น้ำใสๆ ไหลลงจากหางตาอย่างสุดห้ามได้ อริสราขบริมฝีปากกลางเพื่อ
ต้านทานความกลัวในหัวใจ กลั้นใจเลื่อนสายตาไปสานสกับพยาบาลที่ยืน
อยู่ไม่ห่าง

“แล้วเพื่อนของฉันล่ะคะ เพื่อนที่ตกน้ำพร้อมกันกับฉัน ตอนนี้อยู่
ที่ไหน” หญิงสาวยังคงร้องถามด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจดีว่า
คู่สนทนาคงไม่อาจให้คำตอบแก่เธอได้

ถ้าคนที่นี่ไม่รู้ว่าเพื่อนของเธออยู่ที่ไหน ถ้าอย่างนั้นก็ยังมีอีกคนที่
น่าจะพอให้คำตอบแก่เธอได้

ดวงตาคู่สวยของคนป่วยวาววับด้วยความหวังแวบหนึ่ง ก่อนจะเอ่ย
ออกไป “ใครคะ ใครเป็นคนพาฉันมาที่นี่”

คนถูกถามกอดมุมปากเล็กน้อยราวกับให้กำลังใจ ก่อนจะตอบเธอ
“คนของทีมกู้ภัยทางน้ำที่พิทักษ์ค่ะ”

3

lo

แรม 2 ค่ำ เดือน 10

หน่วยกู้ภัยทางน้ำที่พิทักษ์

คำพูดเมื่อเย็นวานของคุณพยาบาลยังคงอยู่ในหัวของอริสราไม่ไปไหน ใจอยากจะติดต่อกับคนของที่นั่นให้เร็วที่สุด ทว่าทุกอย่างรอบตัวเธอตอนนี้ช่างไม่เอื้อเอาเสียเลย นอกจากโทรศัพท์มือถือที่อยู่กับกุญแจรถที่พยาบาลเวรคนหนึ่งเอามาคืนให้เธอแล้ว เธอก็ไม่มีอะไรติดตัวอยู่เลย แกรมโทรศัพท์มือถือที่ลงน้ำไปพร้อมกับเธอตอนนั้นมันก็ไม่ได้อยู่ในสภาพที่ใช้การได้อีก เธอจำเบอร์โทรศัพท์ของใครไม่ได้เลยสักคน แม้แต่เบอร์บ้านของตัวเองก็ยังจำไม่ได้

เธอเคยจำได้

ใช่...ถ้าเป็นเวลากลางคืน อริสรามั่นใจว่าเธอใช้เวลาคิดไม่นาน เธอต้องนึกเบอร์บ้านของเธอออก แต่ในเวลานี้ สมอของเธอก็ไม่อาจคิดเรื่องอื่นได้เลย สิ่งที่ยังอยู่ในหัวตอนนี้มีเพียงแค่นี้...

เอม...

เอมอยู่ไหน

เอมเป็นอะไรหรือเปล่า

มีคนช่วยเอมไปแล้วหรือยัง

ถ้าช่วยไปแล้วทำไมถึงไม่พาเอมมาที่นี่

เอม...ปลอดภัยดีแล้วใช่ไหม

เอม เอม เอม ในหัวของเธอคิดกังวลแต่เรื่องของเอมมาลินคนเดียวเท่านั้น!

มือบางยกขึ้นปาดน้ำตา เมื่อครั้งล่าสุดที่หมอเข้ามาตรวจ คุณหมอกำชับว่าไม่ให้เธอร้องไห้มากเกินไป เพราะตั้งแต่ที่เธอได้สติขึ้นมา ความฟุ้งซ่านก็ทำให้เธอร้องไห้ไม่หยุด วันหนึ่งวันใบหน้าของเธอแทบไม่มีช่วงไหนที่ไม่เปียกไปด้วยน้ำตา อาหารผู้ป่วยที่ถูกจัดไว้ให้ อริสราไม่เอื้อมมือไปแตะมันแม้แต่บ่อย เวลานี้ใครจะไปกินอะไรลง

ทว่าสุดท้ายก็เหมือนว่าร่างกายจะสวนทางกับความคิด เพราะเธอดันหน้ามืดหมดแรงจนเป็นลมล้มพับไปข้างเตียงช่วงเย็นตอนเดินกลับมาจากห้องน้ำ โขคิดที่พยาบาลเข้ามาเห็นพอดี ต้องขอบคุณที่หัวหน้าพยาบาลกำชับพยาบาลเวรเอาไว้ว่าให้เข้ามาสอดส่องดูแลเธอบ่อยหน่อย คงเห็นว่าเธอยืนยันว่าไม่ต้องการพยาบาลพิเศษเพราะเธออยากอยู่คนเดียว แถมยังไม่ยอมกินข้าวกินปลาอีก

นี่เธอกำลังทำตัวเป็นภาระให้คนอื่นอีกแล้วเธอเนี่ย

อริสราถอนหายใจ ก่อนจะสูดน้ำมูกพร้อมกับดึงผ้าห่มขึ้นซับน้ำตา ตอนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยใครๆ ก็ชอบบอกว่าเธอเป็นภาระของกลุ่ม เป็นยายคุณหนูลูกสาวนักการเมืองที่เรื่องมาก อันโน้นก็ไม่ดีอันนี้ก็ได้ เธอก็พยายามปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนคนอื่นๆ แล้วนะ แต่บางครั้งมันก็ไม่ใช้เรื่องง่ายเหมือนกันที่จะเปลี่ยนความเคยชินที่เธอทำมาทั้งชีวิตให้เป็นเหมือนคนอื่นได้

สุดท้าย...ก็ไม่มีใครอยากเป็นเพื่อนกับเธอเลยสักคน มีแต่เอมมาลิน

เท่านั้นที่เข้าใจ

อลิซกับเอมเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เข้าเรียนชั้นอนุบาล ตอนนั้นพวกเธอยังพูดได้ไม่ชัดเท่าไร เอมเลยเรียกอลิซได้เพียงคำสั้นๆ ว่า ‘ลิซ’ แล้วก็เรียกติดปากมาจนถึงทุกวันนี้ เอมมาลินเป็นคนเดียวในชีวิตของอริสราที่เรียกเธอแบบนั้น แล้วเธอก็ชอบด้วยเหมือนกัน เพราะมันทำให้อลิซรู้อยู่เสมอว่า たらบใดที่เธอยังได้ยินเสียงคนเรียกเธอว่า ‘ลิซ’ นั่นก็แปลว่าเพื่อนรักของเธอคนนี้อยู่ข้างๆ ไม่หายไปไหน

“เอม...ฮึก”

คนบนเตียงพยายามกลั้นเสียงสะอื้น

หลังจากพ่อของเธอได้รับตำแหน่งทางการเมืองครั้งแรก เมื่อตอนนั้นอริสรายังอยู่ชั้นประถม เธออาจจะจะเป็นเด็กที่แปลกกว่าคนอื่นเพราะเธอชอบการไปโรงเรียนมากกว่าสิ่งไหน ไม่ใช่ว่าเธอเป็นเด็กเรียนเก่งที่นั่งแถวหน้าอย่างใครหรอกนะ แต่เป็นเพราะที่นั่งของเธอคือโต๊ะข้างๆ ที่อยู่ติดกับโต๊ะของเอมมาลินต่างหาก ทุกวันที่ได้ไปโรงเรียนคือวันที่อลิซรู้ว่าเธอจะได้ไปเล่นไปเจอกับเอม

ชีวิตในวัยเด็กของอริสราราบเรียบไม่หวือหวา จนกระทั่งเมื่อครอบครัวของเธอมีสถานะดีขึ้น แม่...ผู้เป็นเสมือนคนที่ดูแลภาพลักษณ์ของพ่ออยาก让她ย้ายไปเรียนโรงเรียนที่มีชื่อกว่านั้น ตอนนั้นอริสราอยู่แค่ชั้น ป. 2 เธอไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าที่แม่บอกว่าภาพลักษณ์ของครอบครัวมีผลกับการก้าวหน้าทางหน้าที่การงานของพ่อนั้น แม่หมายถึงอะไร เธอเข้าใจแต่เพียงว่าแม่กำลังจะแยกเธอจากเอมเท่านั้น

หนูน้อยอลิซในเวลานั้นร้องไห้ฟูมฟาย เธอจำได้ว่าเธอเข้าไปกอดขอรับรองให้พ่อช่วย เพราะเธอรู้ว่าพ่อตามใจเธอมากกว่าใคร จนสุดท้ายคนเป็นพ่อก็ทนเห็นน้ำตาของลูกสาวไม่ไหว ให้เหตุผลว่าโรงเรียนที่ลูกเรียนอยู่ตอนนี้ก็เป็นโรงเรียนเอกชนที่มีชื่ออยู่ จะให้ลูกสาววัยเด็กแค่นี้ย้ายโรงเรียนกลางคัน ลูกอาจจะรับมือกับการเปลี่ยนแปลงไม่ไหว และอาจจะหาเพื่อน

ใหม่ได้ยาก อริสราเลยได้นั่งเรียนข้างเอมมาลินตามเดิมจนกระทั่งจบชั้นประถม

พอเริ่มเข้าสู่ชั้นมัธยม ครั้งนี้อริสราไม่อาจจะต้านทานความต้องการของผู้เป็นแม่ได้อีกแล้ว เธอจำต้องย้ายไปเข้าเรียนโรงเรียนที่แม่เห็นว่าเหมาะสม เช่นเดียวกับการย้ายเข้าไปอยู่ในบ้านหลังใหม่ อันที่จริงมันก็คือบ้านที่ตั้งอยู่ในละแวกเดิม เพิ่มเติมคือ...มีขนาดใหญ่กว่าบ้านหลังเดิมสามเท่าเห็นจะได้ แต่ความสะดวกรสบายในชีวิตของอริสราไม่ได้เกิดขึ้นแค่ในเวลาสั้นหรอก อันที่จริงมันเกิดขึ้นเรื่อยๆ มาตลอดจนเธอแทบไม่รู้สึกรว่ามันคือการเปลี่ยนแปลง แต่กลับรู้สึกว่ามันคือสิ่งใหม่เข้ามาในชีวิตของเธอมากกว่า

สภาพแวดล้อมรอบตัวเริ่มหล่อหลอมให้เธอกลายเป็น ‘คุณหนูอลิซ’ อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้มากขึ้นทีละนิด เธอเคยคิดสงสัยว่าสิ่งที่แม่คอยกำชับกับเธอให้ดูเลภาพลักษณ์มันเป็นสิ่งที่จะต้องทำตามขนาดนั้นหรือหรือ แต่พอเธอโตมากพอที่จะต้องไปร่วมงานนั้น ออกงานนี้กับครอบครัว อริสรา ก็พอเข้าใจแล้วว่า ‘ภาพลักษณ์’ นี้แหละ คืออันดับแรกที่จะนำไปสู่คำว่า ‘ความน่าเชื่อถือ’ และพอเธอได้เห็นเวลาที่พ่อของเธอต้องไปพบปะผู้ใหญ่ท่านนั้น คนสำคัญท่านนี้ เธอก็เข้าใจได้เลยว่าทำไมที่ผ่านมามีแม่ถึงต้องเข้มงวดเรื่องนี้กับเธอขนาดนี้

แม้ว่ายิ่งโตขึ้นหลายๆ อย่างรอบตัวจะเปลี่ยนไป แต่มีสิ่งหนึ่งที่ไม่เคยเปลี่ยน แม้ว่าเธอจะเป็น ‘อลิซ’ เด็กน้อยธรรมดา หรือ ‘คุณหนูอลิซ’ ลูกสาวนักการเมืองมีชื่อ เพื่อนที่เธอรักที่สุดก็ยังคงเป็นเพื่อนคนเดิม คนที่อยู่เคียงข้างเธอและไม่เคยทิ้งเธอไปไหน...

เอมมาลิน

“เอมจะไม่ทิ้งลิซใช่ไหม” คนป่วยเอ่ยเสียงแผ่ว “ขนาดเราต้องเรียนมัธยมคนละโรงเรียน เราก็ยังไปกลับด้วยกันตลอดนะ เอมจำได้รีเปล่า ขนาดตอนนั้นยังไม่มีใครแยกเราสองคนได้เลย ครั้งนี้...ก็จะมีอะไรมาแยกเราได้ใช่ไหม”

หญิงสาวหวานก็ไปเมื่อครั้งนั้นที่เธอยอมย้ายโรงเรียนแยกจากเพื่อนรัก เหตุผลเดียวที่ทำให้เธอยอมก็เพราะว่าพ่อตกลงในข้อเสนอของเธอที่ว่า เธอจะให้คนขับรถพาเธอไปรับเอมมาลินที่บ้านก่อน แล้วจึงไปโรงเรียนพร้อมกัน และรอรับกลับบ้านมาพร้อมกันด้วย เพราะไหนๆ โรงเรียนของอริสรา ก็ไปทางเดียวกัน แถมไกลกว่าโรงเรียนของเอมมาลินอีกต่างหาก ถึงแม้จะไม่ได้นั่งเรียนข้างกัน แต่อย่างน้อยได้เจอหน้ากันทุกวันก็ยังดี

ใครๆ ก็มองว่าเธอเป็นคนติดเพื่อน

ก็แน่สิ ลองได้มาอยู่บ้านหลังใหญ่ที่พ่อกับแม่แทบจะไม่ได้อยู่บ้านดูสิ จะเข้าใจเองว่าที่เขาวา ‘เหงาตัวเท่าบ้าน’ นั้น ความรู้สึกมันเป็นยังไง

คนป่วยเหลือบตาขึ้นมองถุงน้ำเกลือที่ห้อยอยู่เหนือศีรษะ เมื่อตอนที่หมอเข้ามาดูอาการหลังจากที่เธอเป็นลมไป เธอได้ขอร้องให้หมอยอมให้เธอกลับบ้าน เพราะยิ่งถ้าเธอนอนจมความกระวนกระวายใจอยู่แบบนี้ จะมีแต่ทำให้อาการของเธอทรุดลงเรื่อยๆ เสียมากกว่า อย่างน้อยให้เธอไม่ได้ถูกล่ามเอาไว้ด้วยสายน้ำเกลืออย่างที่เป็นอย่างนี้ เธอจะได้ออกไปตามหา หรือไม่มีใคร... หากใครสักคนเพื่อถามถึงเอมมาลินก็ยังดี

“คุณหมอบอกให้พักผ่อนมากๆ นะคะ”

เสียงของคุณพยาบาลดั่งขึ้นเรียกความสนใจจากคนป่วยให้หันไปหาร่างเล็กบนเตียงยกมือขึ้นปาดน้ำตาที่งอกอย่างลวกๆ นี่เธอจดจ่ออยู่กับความคิดจนไม่ได้ยินเสียงเปิดประตูของคนมาใหม่เลยเธอเนี่ย

คุณพยาบาลเดินตรงเข้ามาพร้อมกับถ้วยยาในมือ ก่อนจะเอ่ยกับเธอ “เป็นยังไงบ้างคะ ยังปวดท้องอยู่หรือเปล่า”

คำถามนั้นทำให้คนป่วยเลื่อนแขนอ่อนแรงของเธอที่พาดอยู่บนผ้าห่มไปวางอยู่แถวช่วงท้อง เมื่อตอนเย็นเธอมีอาการปวดท้องที่ตอนแรกอริสราไม่ได้ใส่ใจเท่าไร เพราะเธอเคยมีอาการคล้ายๆ แบบนี้หลายครั้งแล้วเวลาที่แอบอดอาหารเพื่อลดความอ้วน และแน่นอนว่าสาเหตุของอาการในครั้งนี้ก็เป็นเพราะเธอไม่ยอมกินข้าวนั้นแหละ ตอนแรกเธอก็ไม่ได้แจ้งกับพยาบาล

จนกระทั่งอาการปวดมันมากขึ้นจนมีส่วนทำให้เธอหน้ามืดเป็นลมไป

หมอบอกว่าความเครียดทำให้น้ำย่อยในกระเพาะอาหารของเธอหลั่งออกมามากเกินไป เธอเลยปวดท้องมากกว่าทุกครั้ง

คนป่วยบนเตียงส่ายหน้า “ไม่ปวดแล้วค่ะ”

“แน่ใจนะคะ” พยาบาลเวรที่เหมือนจะเริ่มรู้แล้วว่าผู้ป่วยตัวเล็กแท้จริงแล้วตื้อแค่นั้นถามซ้ำ “ถ้าคุณหมอมามาตรวจแล้วอาการไม่ดีขึ้น จะไม่ได้กลับบ้านนะคะ”

คนป่วยหน้าหงอยลง แล้วตอบไปตามความจริง “แค่ปวดนิดๆ เป็นครั้งๆ ค่ะ แล้วก็คลื่นไส้นิดหน่อย ไม่ปวดมากเหมือนเมื่อตอนเย็นแล้วค่ะ”

คราวนี้พยาบาลเวรยืมกลับมาให้ “ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวทานยาชุดนี้ที่หมอล้างไว้ แล้วรีบพักผ่อนนะคะ เผื่อว่าพรุ่งนี้อาการดีขึ้นแล้วคุณหมอมจะอนุญาตให้กลับบ้าน”

อริสราชั้นตัวขึ้นนั่ง ทำตามที่คุณพยาบาลบอกอย่างว่าง่าย ก่อนที่อีกฝ่ายจะเดินไปหรีไฟในห้องพักให้สลัวลง ส่งยิ้มทิ้งท้ายให้เธออีกครั้ง แล้วออกจากห้องพักผู้ป่วยไป

ถ้าอาการดีขึ้น พรุ่งนี้เธอจะได้กลับบ้านอย่างนั้นหรือ

คนป่วยถามคำถามนี้กับตัวเองในใจหลังจากที่เอนตัวลงนอนและได้ยินเสียงประตูห้องปิดลง

ถ้าจะตามหาเอม... เธอควรจะรักษาร่างกายของตัวเองให้ดี ให้มีเรี่ยวแรงมากกว่านี้ก่อนใช้ใหม่ เธอควรคิดไปในทางที่ดีว่าตอนนี้เพื่อนรักของเธออาจจะรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลอื่นอยู่ก็ได้

อริสราสูดลมหายใจเข้าลึกสุดปอด ก่อนจะผ่อนมันออกมาช้าๆ ตั้งมั่นกับตัวเองอยู่ในใจว่าพรุ่งนี้เธอจะต้องได้ออกจากที่นี่ให้ได้ เธอจะไปตามหาเอม แล้วใครสักคนจะต้องบอกได้ว่าเอมปลอดภัยดี

หญิงสาวขบฟันแน่น เพียงคิดถึงเพื่อนน้ำตาของเธอก็พานจะไหลออกอีก แต่ครั้งนี้เธอจะกลั้นมันเอาไว้ เพราะคืนนี้เธอจะไม่ร้องไห้อีก เธอจะต้อง

เก็บแรงเอาไว้สำหรับพຽ່งนี้ เพราะถ้าเธอยังร้องให้ยู่ทั้งคืนอย่างนี้ พຽ່งนี้
ไม่พຽ່งเป็นต้องนอนอยู่ที่นี่เหมือนเดิมเป็นแน่

และเธอจะไม่ยอมให้มันเป็นอย่างนั้น!

“ลิซจะไม่ร้องให้แล้วนะเอม แล้วพຽ່งนี้ลิซจะไปตามหาเอมให้ได้”
อริสราว่าเบาๆ ปิดเปลือกตาลงพร้อมกับเอ่ยลอลยลมไปตึงเพื่อนรัก

“เอม...พຽ່งนี้...เราเจอกันนะ”

“คุณหนูหายไ้ไหนมาตั้งสองสามวันคะ นี่ถ้าคุณท่านรู้ว่าคุณหนู
ไม่กลับมาอนที่บ้าน คุณท่านต้องตุดเอาแน่เลยคะ” เสียงของการะเกตหรือ
พีเกิด พีเลียงที่เลียงอริสรามาตั้งแต่แปดชวบว่าขณะเดินตามหลังหญิงสาว
ที่เพิ่งกลับเข้าบ้านหลังจากออกจากโรงพยาบาล

“ก็ถ้าคนในบ้านไม่พุด คุณพ่อคุณแม่ก็ไม่วั้รอก” คนไม่มีกะจิตกะใจ
จะตอบคำถามว่าหัวนๆ

สองคืนที่เธอพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลอริสราแม้แต่คิดกังวลเรื่อง
ของเอมมาลินจนลึมโทร. กลับมาบอกคนที่บ้าน โชคดีที่พอกับแม่ของเธอ
อยู่ในช่วงทริปยุโรปพอดี ไม่อย่างนั้นเรื่องที่ลูกสาวสุดที่รักตกน้ำตกท่าคง
เป็นเรื่องยิ่งใหญ่อูลังการ มีหัวต้องอยู่โรงพยาบาลเช็กร่างกายอีกหลายรอบ
กว่าพอกับแม่ของเธอจะพอใจ

แต่ถึงอย่างนั้นเรื่องที่เธอเพิ่งเข้าไปนอนในโรงพยาบาลถึงสองคืนก็คง
ปิดไม่มิต ก็เพราะว่าตอนออกจากโรงพยาบาลทั้งเนื้อทั้งตัวเธอไม่มีเงินติดตัว
สักบาท กระเป๋าเงินที่อริสราจำได้ว่าใส่ไว้ในกระเป๋าสะพายข้างใบเล็กที่เธอ
ติดตัวไปเมื่อตอนไปเจอเอมมาลินที่ทำน้ำมันกินน้ำจะจมหายไ้ไปตอนที่เธอตก
น้ำนั้นละ เธอไม่มีบัตรประจำตัวอะไรเลยที่เอามายืนยันเพื่อขอเบิกประกัน
สุขภาพที่ซื้อเอาไว้ได้เลย สิ่งที่ช่วยชีวิตเธอในครั้งนี้คือบัตรเครดิตที่เจ้าตัว
แอบใส่เอาไว้ที่ด้านหลังของโทรศัพท์ตรงระหว่างตัวเครื่องกับเคสกัน
กระแทก เธอใส่เอาไว้เพื่อเวลาฉุกเฉินที่ลึมหยิบกระเป๋าเงินออกมาจากบ้าน

และรู้สึกขอบคุณตัวเองเหลือเกินที่ทำให้ชีวิตนี้ยังเหลือความรอบคอบอยู่บ้าง
แต่ก็ใช้ว่าจะมีแต่เรื่องดีอย่างเดียว การที่เธอจ่ายค่ารักษาพยาบาล
โดยใช้บัตรเครดิตนั้นก็เท่ากับว่า อีกไม่นานเหล่าฯ ส่วนตัวของพ่อต้องรู้เรื่อง
ที่เธอป่วยจนต้องเข้าโรงพยาบาล ไหนจะเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลที่มองเธอด้วย
สายตาแปลกๆ ตอนที่เห็นนามสกุลของเธอบนบัตรเครดิตอีก ไม่ใช่ไม่นาน
เรื่องต้องถึงหูพ่อกับแม่เธอแน่ ที่คิดเอาไว้ว่าจะปิดเรื่องอุบัติเหตุครั้งนี้
เป็นความลับคงไม่ใช่เรื่องง่ายเสียแล้ว แต่ก็เอาเถอะ เงี้ยๆ ไปก่อนแบบนี้
อย่างน้อย...ก็ยืดเวลาออกไปได้หน่อย ให้พ่อกับแม่รู้เรื่องตอนที่เธอกับเอม
ปลอดภัยแล้วทั้งคู่ ท่านจะได้ตกใจน้อยกว่ารู้ตอนนี้

หลังจากที่ออกจากโรงพยาบาล อริสราเรียกแท็กซี่ให้ไปส่งที่โรงแรม
วันซ์ ริวา เพราะรถของเธอจอดอยู่ที่นั่น โชคดีที่โรงพยาบาลกับโรงแรมไม่ได้
ไกลกันมาก เงินสดเพียงน้อยนิดที่เธอเก็บไว้ใ้รถสำหรับจ่ายค่าทางด่วน
จึงเพียงพอสำหรับค่าแท็กซี่พอดี ดูเหมือนว่าปัญหาที่เกิดขึ้นจะถูกแก้ไข
ได้ไม่ยาก จะบอกว่าโชคยังเข้าข้างเธอได้หรือเปล่าละ ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง
อริสราหวังว่าตอนที่เธอไปตามหาเอมมาลิน โชคจะเข้าข้างเธออีกเช่นกัน

“แล้วคุณหนูไปค้างที่ที่ไหนมาคะ ทำไมกลับมาแบบหน้าตาตุ๋นตุ๋น
แบบนี้ ดูไม่ค่อยเป็นคุณหนูอลิซที่สดใสของพี่ทะเลยนะคะ แล้วนี่ก็เย็นแล้ว
คุณหนูทานอะไรมาบ้างคะ ให้พี่ทะเลยนึกได้ว่ากินอะไรดีให้พี่ทะเลยนึกได้”

คนถูกถามที่นั่นยิ้มอยู่บนเตียงหลับตาลงช้าๆ ยังกู่สนทนาว่าคำถาม
ยืดยาว ยิ่งทำให้คนที่ยังไม่หายป่วยตีเวียนหัว

“อลิซไม่หิวค่ะ พี่ทะเลยนไปเตรียมน้ำอุ่นให้อลิซหน่อยได้ไหมคะ
อลิซอยากอาบน้ำ” คนที่ใจไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัวเลือกตอบแค่บางคำถาม
เบี่ยงประเด็นให้ทะเลยนไปทำงานอย่างอื่น

เมื่อพี่เลี้ยงเดินแยกตัวไปทำงานที่ได้รับมอบหมายแล้ว อริสราก็เดิน
ไปยังโต๊ะวางโน้ตบุ๊กของเธอ เป็นเพราะโทรศัพท์ของเธอเสีย นอกจากจะ
ไม่มีใครติดต่อเธอได้แล้ว เธอยังถูกตัดขาดจากโลกโซเชียลไปด้วย หญิงสาว

ใช้โน้ตบุ๊กเปิดหน้าเฟซบุ๊กของเธอขึ้นมา ไม่ใช่เธออยากจะทำโลกโซเชี่ยล
ในเวลานี้ แต่จากคำพูดของคนในบ้านมันทำให้ข้อสงสัยบางอย่างผุดขึ้นใน
หัวเธอ

“ทำไมพี่เกิดไม่ระแคะระคายเรื่องอุบัติเหตุเลยล่ะ แปลว่าข่าวอุบัติเหตุ
ไม่มีชื่อเธออย่างนั้นหรือ” คิวเรียวของคนที่ไปหน้าไร่การแต่งเติมจากเครื่อง
สำอางย่นเข้าหากัน “เอ๊ะ...หรือว่าจะไม่มีข่าว แต่มีคนตกน้ำที่ทำน้ำของ
โรงแรมตั้งตั้งสองคน จะไม่มีข่าวเลยหรือ”

คิวเรียวขวเลือนดูเรื่องราวต่างๆ ที่เพื่อนในเฟซบุ๊กของเธอโพสต์
เอาไว้ และพบว่า...

“ไม่มี...ไม่มีข่าวเลยจริงๆ ด้วย” อริสรายังไม่ลดละ เปิดเว็บไซต์ข่าว
ขึ้นมาอีก แต่แล้วก็เหมือนเดิม แม้ว่าจะย้อนกลับไปสองวันก่อนแล้ว
ก็ตาม

ไม่มีข่าวใดๆ เกี่ยวกับอุบัติเหตุทางน้ำของเธอกับเพื่อนเลย
เป็นไปไม่ได้ ยิ่งถ้าหน่วยกู้ภัยเป็นคนช่วยเธอขึ้นมา ยิ่งต้องมีข่าวลือ
เพราะยังไงพวกเขาก็ต้องแจ้งตำรวจ แต่นี่กลับไม่มีเลย
ใช้สิ...ไม่มีตำรวจมาหาเธอที่โรงพยาบาลด้วยซ้ำ
“มันเป็นไปได้ยังไง”

คำถามของหญิงสาวลอยวนอยู่ในอากาศอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่ความ
สงสัยของเธอจะถูกหยุดเอาไว้ชั่วขณะ เมื่อเสียงจากพี่เลี้ยงเรียกให้เธอไป
อาบน้ำ อริสรจึงจำต้องผลจากหน้าโน้ตบุ๊ก แล้วเดินตามเสียงเรียกไปก่อน
ในเมื่อยังไม่มีการสืบเรื่องนี้ เธอก็ต้องทำตัวให้เป็นปกติที่สุด

คนที่รู้ตัวว่ายังไม่หายป่วยดีไม่อาบหน้านานเหมือนเช่นทุกครั้ง เธอใช้
เวลาจัดการธุระเพียงครู่เดียวก็เดินกลับออกมา เลือกชุดชั้นในสีชมพู
ลายลูกไม้ตัวโปรดกับเดรสสีฟ้าอ่อนหวานแหวกจากแบรนต์เนมที่ชื่นชอบ
อริสรารู้ดีว่าวันนี้เธอคงต้องเจอกับอะไรที่หนักหน่วงอีกมากมาย ใส่ชุดที่
มั่นใจแบบนี้จะได้มีแรงขึ้นมาหน่อย

“โทรศัพท์อลิซเสียบ อลิซจะไปซื้อโทรศัพท์แล้วไปรื้อระต่อนะคะ” นั่นคือคำทิ้งท้ายที่หญิงสาวให้ไว้กับคนที่บ้าน ก่อนจะเดินไปขึ้นรถ เพื่อขับออกไปยังจุดมุ่งหมายแรกของเธอ...

หน่วยกู้ภัยทางน้ำที่พิทักษ์

อริสราห์ก็อยากขอบคุณแม่ของเธอที่มักจะชวนเธอไปร่วมงานการกุศลบริจาคเงินให้สังคมบ่อยๆ ก็ตอนนี้ เพราะว่ามันช่วยให้เธอพอจะ निकออกได้บ้างว่ามูลนิธิที่นั่นตั้งอยู่แถวไหนบ้าง แล้วก็โชคดียิ่งอย่างที่ว่าไป หน่วยกู้ภัยอันเป็นจุดหมายของเธอมีป้ายบอกแทบจะตลอดทาง หญิงสาวผู้ไม่มีสมาร์ตโฟนช่วยนำทางจึงมาถึงที่หมายได้ง่ายกว่าที่คิด

อาคารปูนชั้นเดียวทาสีขาวหลังไม่เล็กไม่ใหญ่ตั้งอยู่ด้านหลังของศาลเจ้าเทพเจ้าบารมีประทาน สีของอาคารเริ่มชุ่นไปบ้างตามกาลเวลา ป้ายโลโก้ที่มีชื่อของสถานที่แขวนติดเอาไว้อย่างชัดเจนที่ด้านหน้าบ่งบอกว่าอริสราห์ไม่ได้มาผิดที่ คนที่เพิ่งมาที่นี่เป็นครั้งแรกยืนนิ่งมองอยู่หลายนาที ลังเลใจอยู่ว่าเธอควรเริ่มจากตรงไหน ติดต่อกับใครก่อน แล้วโชคก็เข้าข้างเธออีกครั้ง เมื่อจู่ๆ ก็มีชายหนุ่มในเสื้อกู้ภัยสีกรมท่าเดินออกมาจากอาคารพอดี “มีอะไรให้ช่วยรึเปล่าครับ” นักกู้ภัยหนุ่มแปลกหน้าคนนั้นเป็นฝ่ายว่าขึ้นก่อน

อริสราห์มองชุดที่คนถามใส่อยู่ กำลังคิดว่าเธอเคยเห็นชุดแบบนี้ที่ไหน เสื้อสีนี้ ปักชื่อไว้ที่ด้านขวาแบบนี้ โลโก้ที่อกซ้ายแบบนี้ คือของหญิงสาวหมวดแน่นอนโดยไม่รู้ตัว ก่อนจะกระตุกสองสามทีเมื่ออาการปวดหัวจี๊ดแล่นเข้ายับยั้งความคิดของเธอเอาไว้

“เอ่อ...คือว่า...ฉันคือคนที่ตกน้ำที่ทำน้ำของโรงแรมวันซ์ ริวาเมื่อสองวันก่อน ฉันอยากจะพบคนที่ช่วยฉันนะคะ”

“สองวันก่อนเหรอ...” คนฟังที่ยืนอยู่หน้าประตูทวนคำถามเสียงเบาราวกับใช้ความคิด ก่อนจะหันไปตะโกนถามคนข้างใน “พี่ชายครับ สองวันก่อน

นี่ทีมไหนเข้าเวรนะพี่”

“หลังแปดโมงเช้าทีมเมฆ ก่อนหน้านั้นทีมลิทธี ทำไม่เธอ”

“คุณเขามาตามหาคนที่ช่วยเขาตอนตกน้ำเมื่อสองวันก่อน”

“อ้อ ตอนกลางคืนใช่ไหม” คำถามแว่วมาพร้อมกับเจ้าของเสียงที่เดินตามออกมาด้วย “ทีมเอกลิทธี”

สาวร่างบางมองชายสองคนที่ยืนคุยกันถึงชื่อที่เธอไม่รู้จักสลับไปมาก่อนจะว่าในสิ่งที่เธอต้องการอีกครั้ง “ถ้าอย่างนั้นฉันขอเจอคุณเอกลิทธีได้ไหมคะ ไม่ทราบว่ามันนี่เขามาที่นี่รีเปล่า”

“วันนี้ไม่มาหอรอกคุณ เป็นวันหยุดของทีมนี้นะ คุณคงต้องมาใหม่วันมะรืนโน่น” ความผิดหวังพาดผ่านดวงตาของคนฟังทันทีที่ได้ยินคำตอบ แต่ทว่าไม่ก็อดใจหลังจากนั้น เสียงของชายคนเดิมก็ว่าขึ้นอีก

“เฮ้ย! เตี่ยๆๆ จำได้แล้ว คือนั้นเวรทีมลิทธีก็จริง แต่ที่ไปถึงก่อนแล้วช่วยคุณเขาไว้คือฉานกับเมฆ” ปรีชาบอกกับชายหนุ่มอีกคน ก่อนจะหันมาสบตาอริสรา “แต่สองคนนั้นเพิ่งออกเวรไปเมื่อชั่วโมงที่แล้วนี่เอง”

“ถ้าอย่างนั้น...ฉันขอเบอร์ติดต่อเขาจะได้ไหมคะ”

“เอาอย่างนี้ดีกว่า บ้านฉานอยู่แถวนี้แหละ เตี่ยผมให้เด็กพาคุณไปละกัน”

ในที่สุด...รอยยิ้มแรกของตลอดสองวันที่ผ่านมาผุดขึ้นบนใบหน้าของอริสรา

“ฉันคงต้องขอบกานด้วยนะคะ”